

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

ŠERIFOVA OSVETA

BROJ 102

CENA 2 DINARA

KADA POSETITE
GENERALNO ZASTUPNIŠTVO ŠVAJCARSKÉ FIRME

DARWIL

TRST PIAZZA S. ANTONIO NUOVO 4 / I-II

MOĆI ĆETE DA IZABERETE JEDAN OD PREKO 600 TIPOVA
CASOVNIKA „DARWIL“ I „ARETTA“ POZNATIH PO
PRECIZNOSTI I ELEGANCIJI OBLIKA.

TOM PRILIKOM NE PROPUSTITE DA OBRATITE PAŽNJU
NA NAJVEĆI IZBOR ZLATNOG NAKITA U EVROPI, PO
SVETSKIM KONKURENTNIM CENAMA, IZRAĐENOG OD 14,
18 I 22-KARATNOG, SLUŽBENO KONTROLISANOG ZLATA!

PREPORUČUJEMO

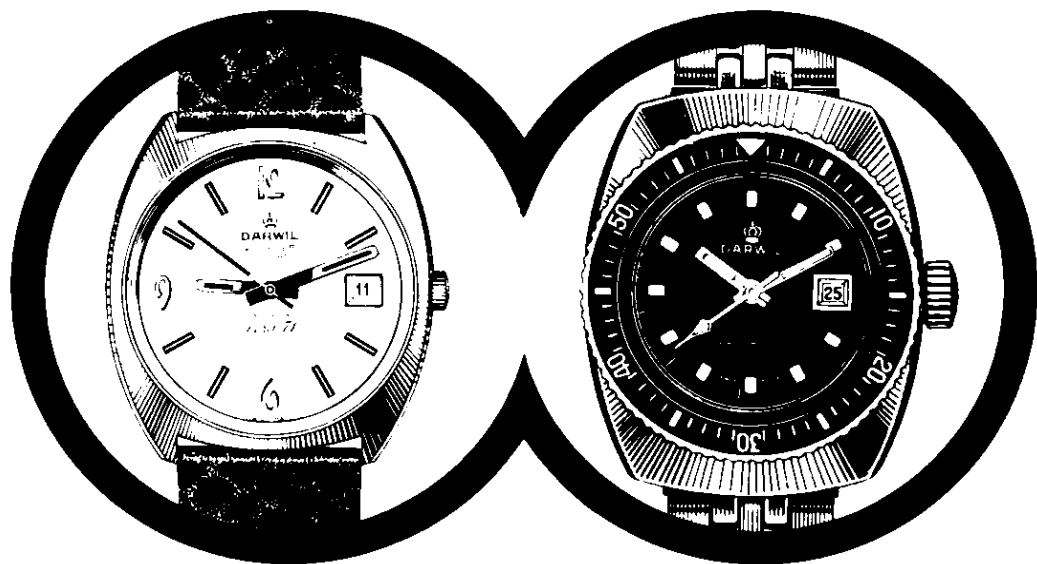
ZA VAS — CASOVNIK LORD 71

ZA VAŠU SUPRUGU — CASOVNIK LADY 71

**SA UGRAĐENIM DARBLOCKOM KOJI ŠTITI OD POTRESA
I UDARA**

CASOVNIKE „DARWIL“ I „ARETTA“ MOŽETE NABAVITI
I U SPECIJALIZOVANIM TRGOVINAMA I ROBNIM
KUĆAMA U JUGOSLAVIJI!

**SERVISI ZA ODRŽAVANJE POSTOJE U SVIM VEĆIM
MESTIMA**

ŠERIFOVA OSVETA

Naslov originala

WILLIAM MARK:

BEHANS RACHE

Copyright by Martin Kelter
Verlag

ŠERIFOVA OSVETA

Na istoku je horizont već bio osvetljen zorom, a u uglovima tombstonskih ulica vladala je još noć. Tek iz ponekog odžaka kuljao je ružičasti dim prema nebu.

Sa jugozapada se gradu približavao jedan jahač na umornom, oznojenom konju, prekrivenom prašinom. Jahač je bio omanji, zdepasti čovek uzanih ramena, preterano dugih ruku i mršavog lica, prekrivenog gustom bradom. Čovek je mogao imati oko četrdeset godina. Nosio je sivi, izgužvani šešir, čiji je obod bio prekriven debelim slojem prašine kao i sivi kratak kaput. Za opasačem, natičkanim mecima, duboko preko leve butine, imao je veliki smit-veson revolver. Uzane farmerke je napred prekrila prašina tako da su izgledale kao da su napravljene iz dve boje.

Jahač je polegnuo po grivi svog vranca.

Ruke je obavio oko jabuke sedla i ukočeno gledao napred, tamo gde je svakog trenutka, iza jedne oku-

ke, trebalo da se pojave prve kuće grada.

Jahač je prevalio dugačak put od Nogalesa do Tombstona.

Konačno su se pojavile prve kuće grada. Zapravo, bile su to kolibe u ozloglašenom rudarskom naselju, koje se nalazilo na jugozapadnoj strani i koje je već odavno predstavljalo veliku nevolju za Tombston.

Vranac je umorno kasao i približavao se prvim kolibama. Jedan veliki, čupavi pas izašao je iz jednog dvorišta, prešao preko ulice, malo zastao, osvrnuo se za jahačem i otrčao dalje mašući repom.

Čovek nije odvajao pogled sa ulice. Izgledao je kao da se jedva drži u sedlu.

On stiže do prve ulice i zaustavi konja ispred jedne stare, nakrivljene kuće, čije je dvorište bilo otvoreno.

Jahač kliznu iz sedla.

Nekoliko trenutaka je kao oduzet stajao pored konja, a onda se, uko-

čenih pokreta pope uz dve stepenice i zakuca na vrata.

Čekao je dosta dugo dok se na prozoru nije pojavila jedna mlada žena. Srdito je pogledala stranca.

— Šta hoćete? — upitala je.

Čovek pređe rukom preko lica.

— Ja tražim jednog prijatelja — odgovorio je promuklim glasom.

— Prijatelja? — ponovila je mlada žena podozrivo. — Ko ste vi?

Jahač priđe bliže, skide šešir i prašina počne da leti sa njega.

— Moje ime je Korneli, Džef Korneli. Iz Nogalesa sam. Možda bi mu to mogli reći.

Žena se namršti i odgovori nešto tišim glasom:

— Ja ne znam o kome vi govorite, mister Korneli.

Čovek se još više približi prozoru i procedi:

— Ne pravite se da ne razumete. Ja sam Korneli, šerif iz Nogalesa.

Žena se trže i pogleda ga ljutito.

— Stvarno vas ne razumem, mister Korneli...

— Do đavola! — uzviknu čovek. — Ja hoću da govorim sa Kirkom Mek Loverijem!

Oči mlade žene se smanjiše. Ona nesigurnim glasom odgovori:

— Kirk Mek Loveri? Ja ga ne poznajem.

Čovek isturi donje vilice, osvrte se na sve strane, a onda progunda:

— Nepotrebno je da mi pričate kojekakve priče, mis. Vi ste Lori Flanagan i ja sigurno znam da Kirk dolazi ovamo.

Devojčino lice obli tamno rumenilo.

— Da, ja sam Lori Flanagan, ali ne znam koga vi ovde tražite. Ja

ne poznajem nikakvog mister Mek Loverija.

Odbegli šerif prosikta:

— Slušajte, mis Flanagan, ja sam pobegao iz Nogalesa...

— Pobegli? A pred kim?

— Gospode, pa to vam ne mogu reći ovde na tremu. Pozovite Kirka Mek Loverija.

Devojka popusti.

— Otvoriću vam vrata.

Ne potraja dugo i Korneli razazna korake na hodniku, a odmah zatim vrata su se otvorila. Ali na vratima se nije pojavila Lori Flanagan već jedan čovek, visok i vitak, maslinaste boje lica. Bio je sveže izbrijan i na tom licu lepih crta isticale su se visoko izvijene crne obrve i tamne oči koje su u sebi krile nešto satansko. Imao je crnu kosu, pravu i sjajnu. Na sebi je imao belu košulju sa riševima, razdrljenu oko vrata. Očigledno nije stigao da veže mašnu oko vrata. Preko košulje nije imao ni prsluk ni kaput. Na širokom opasaču od bivolje kože, poleglom uz bokove, bile su dugačke kožne futrole sa dva teška „pike-mejker“, kolta.

Crne, uzane farmerke, koje su se završavale u kratkim sarama novih čizama sa visokim potpeticama, isticale su njegove duge i prave noge.

Čovek se zvao Kirk Mek Loveri i bio je brat one dvojice bandita, koji su dve godine ranije završili svoje živote u okršaju kod O. K. Koralala.

Kada je ugledao ranog posetioca, čovek iz doline San Pedro se uspravi u svoj svojoj upadljivoj visini. On podiže levu obrvu i upita podsmešljivo:

— Korneli, šta tražite vi ovde?

Ovakav ton je veoma pogodio odbeglog šerifa. On preblede i jeknu:

— Ja sam morao da pobegnem iz Nogalesa, Kirk!

— I?

Korneli ustuknu jedan korak.

— Ja... ja sam morao da pobegnem! Vidim da me ne razumete, Kirk. Vajat Erp mi je za petama.

Lice desperadosa se smrklo,

— Šta se to mene tiče?

Korneli od uzbuđenja izgubi dah. Dok se borio za vazduh, gužvao je šešir na glavi. Najzad promuca:

— Kirk... mislio sam da smo prijatelji...

— Prijatelji? — ponovi bandit prezrivo i gurnu ruke u džepove od pantalona. — Ne, Džefe Korneli, mi nismo prijatelji. Šta, dakle, hoćete?

— Mislio sam da mi vi možete pomoći.

— Kako da vam pomognem? Vi ste u Tombstonu. Na pravo mesto ste stigli.

— Ja vas ne razumem, Kirk... — zamuca šerif.

— Razmislite o tome!

Tras! Vrata su se zalupila ispred nosa Džefa Kornelija.

Drhćući od besa i straha pred beznađežnošću svog položaja, stajao je Korneli na tremu i zurio u zatvorena vrata.

„Moram nešto da preduzmem!“ — prođe mu kroz glavu. „Ja ne mogu da dozvolim da me se on ovako otaras. Samo on može da mi pomogne“.

U magnovenju pade mu na pamet još jedan čovek, koji je isto toliko bio moćan. Pred oči mu izađe njegovo rošavo, odvažno lice i žute svetlucave oči. Fin Klanton! Ali ne! Korneli odmah odbaci tu misao. Klantonovi su bili još nepristupač-

niji. Osim toga, njihov ranč je od grada bio udaljen više od osamnaest milja. On mora da privoli Kirka Mek Loverija da mu ovaj pomogne. Ako iko treba da mu pomogne, to je on. Mek Loveri je bio čovek sa velikim uticajem u Tombstonu i kod njega, verovatno, ne bi tražili odbeglog šerifa.

Sav očajan zakucao je još jednom na vrata. Ona su se odmah otvorila.

Kirk Mek Loveri pogleda ljutito čoveka pred sobom.

— Šta hoćete još? — upita on.

— Mister Mek Loveri... — počeo šerif mucajući — ja vas preklinjem, pomozite mi. Ja... sam računao na to...

— Vaša greška! — prekide ga desperados grubo.

Šerif izvuče iz džepa jednu novčanicu i posle kraćeg oklevanja još tri druge, previ ih i pruži čoveku iz doline San Pedro.

Kirk Mek Loveri i ne pogleda dolare.

— Gubite se, Korneli!

Šerif promrsi psovku i dodade:

— To ćete još zažaliti, Mek Loveri!

Bandit desnicom munjevito zgrabi Kornelija za rever kaputa i privuče ga k sebi.

Mek Loveri je bio gotovo za glavu viši od Kornelija.

— Slušaj, Korneli! — prosikta on. — Ja ne volim da se sa mnom razgovara na ovaj način. Zapamti to, jer inače nećeš dočekati starost.

On grubo odgurnu od sebe Kornelija i zalupi vrata za sobom.

Posle ovoga Džef Korneli je znao da bi svaki dalji pokušaj bio uzaludan. Taj čovek je bio nemilosrdan i brutalan.

Korneli se zagleda u svog iznurenog konja, a onda njegov pogled udluta niz ulicu. Već satima je očekivao da će u daljini opaziti svetli oblak prašine, koga podiže brzi zelenko, na kome jaši niko drugi nego Vajat Erp.

Ali izgleda da je čovek iz Misurija doneo drugačiju odluku. U svakom slučaju on nije odmah pošao iz Nogalesa za njim, jer bi ga već davno stigao, pošto je Korneli jahao znatno sporijeg konja.

Korneli siđe sa trema i oborene glave izađe na ulicu.

Stajao je na ulici očajan, stisnutih zuba. Kolena su mu podrhtavala i osećao se potpuno iscrpljenim.

On je pobegao iz Nogalesa pred velikim maršalom Erpom. I to pravo u Tombston. U pakao, pa ipak u jedini grad u kome se mogao nadati da će naći spas.

Ali čovek od koga je očekivao taj spas nije znao za samilost; on je imao tvrdo srce. Kirk Mek Loveri nije bio ono što su bila njegova braća Frenki i Tom.

Na koga treba sada da se obrati?

Prekoputa, malo ukoso, bio je salun Roze Džindžers. Ali salun je bio zatvoren. Izgledalo je da još čitav grad spava. Nešto niže bila je kapija jedne staje za iznajmljivanje, širom otvorena i kroz nju su projurila kola nekog farmera koji ih je tu ostavio preko noći.

Iz praznog prostora između dve kuće iskoči jedna siva mačka i izgubi se pod tremom. Odmah zatim začula se i cika pacova, koja je polako jenjavala u takvom tonu da se čoveku izglozi.

Da li je to bilo neko predskazanje za njegovu budućnost? Zar nije i on upao u klopku? Zar nije i on imao za sobom veliku sivu mačku, koja će ga sasvim sigurno goniti i ščepati.

On se naglo okrete i uhvati za sedlo. Kad je nogom potražio desnu uzengiju, okliznu se na drugu stranu sa konja i svom težinom tresnu na zemlju.

Kroz celo telo prostruja mu oštar bol.

Korneli se, ječeći, uspravi i ne očistivši prašinu sa odela pope se opet na konja. Jedva što je uhvatio uzde, preko ulice zazvižda metak koji pogodi čoveka u sedlu kao malj. Džef Korneli pade unapred i preko glave konja odlete ponovo u prašinu.

On je ležao raširenih ruku i očiju uprtih u sivoljubičasto nebo Tombstona.

Kada je odjeknuo pucanj Kirk Mek Loveri je išao stepenicama koje vode na sprat. On zastade, oslušnu, a onda se okrete i siđe dole u sobu. Pogleda kroz zavesu i vide da na ulici leži Džefri Korneli.

On pođe hodnikom, odgurnu vrata i izađe na trem.

Desperados je znao da ga sa svih strana posmatraju. Brzim koracima siđe sa trema na ulicu i stade pored ubijenog.

Onda se okrete i doviknu:

— Bil! Džol!

Na vratima dvorišta pojavila su se dva momka.

Bandit im mahnu rukom i oni se približiše.

— Hajde, podignite ga i odnesite u kuću — naredi im on.

Tek tada pogleda na sve strane, ali čoveka koji je pucao nije nigde video.

Bandit je spustio glavu i vratio se u kuću. Čim je zatvorio vrata iza sebe, uzviknuo je:

— Lori!

Na kraju hodnika su se odškrinula kuhinjska vrata i devojka je provirila.

— Dođi ovamo! — doviknu joj Mek Loveri.

Ona izađe iz kuhinje, napravi dva koraka i stade.

Kirk jurnu prema njoj:

— Ko ga je ubio?

Devojka ga pogleda bespomoćno.

— Ja ne znam.

— Ti mora da si videla ko je pucao.

Lori Flanagan zbunjeno odmahnu glavom:

— Ne, nisam videla.

Bandit zgrabi mladu ženu za ramena i grubo je prodrmusao.

— Odmah mi odgovori ko ga je ubio!

— Već sam kazala da nisam videla ko je to bio. Bila sam pozadi u kuhinji.

— To nije istina. Kada sam silazio stepenicama ti si bila u dnevnoj sobi.

Ona obori glavu. — Da, stajala sam u dnevnoj sobi i videla kada je pao sa konja. I pucanj sam čula, ali nisam videla ko je pucao. Na to mogu da se zakunem.

— Tako? Možeš da se zakuneš. E, onda ćeš se začuditi.

U njegovim očima su sevnule mune.

— Kirk! — Ona ga pogleda molećivo. — Šta nameravaš?

— Potražiću ubicu Džefa Korne-
lija.

On odmah ode u sobu, u kojoj je noćivao, obuče kaput, stavi šešir na glavu, pritegnu opasač i napusti kuću.

Devojka je gledala za njim tužno i uplašeno.

*
* *

Mek Loveri uđe u ulicu Alen i pope se na trem ispred kancelarije šerifa Behana. Ali kada je hteo da uđe utvrdi da su vrata zaključana.

On se okrete i ode dalje. Pređe preko jedne sporedne ulice i zaustavi se pred velikom, novom kućom Barta Mekintoša. Iz dvorišta je na ulicu dopirao zveket lanca na rudi kola, koja je neki stariji čovek uz psovke gurao iz imbara. Kirk dođe do kapije dvorišta i pokuša da ih otvori.

Kapija je imala navučenu rezu sa unutrašnje strane. On zalupa snažno.

Odmah se začu glas starca:

— Šta je to?

— Otvori! — naredi bandit.

Izgleda da se stari sluga, poznavši taj glas, uplašio.

On hitro dođe do kapije, povuče rezu i otvori je.

Kirk jako odgurnu kapiju, ne pažeći da li će njome udariti starca.

— Gde ti je gazda? — upita on.

— Mister Mekintoš? Verovatno još spava — odgovori sluga.

— Probudi ga!

Starac klimnu glavom i udalji se.

Nakon nekoliko minuta vrati se sa jednim postarijim čovekom, na kome se odmah videlo da je tek ustao iz kreveta.

Bart Mekintoš pogleda gotovo neprijateljski čoveka iz doline San Pedro.

— Šta vas meni dovodi ovako rano, mister Mek Loveri?

Desperados stavi ruke na bokove, stade u raskorak i podiže glavu.

— Mekintoš, jeste li vi gradonačelnik Tombstona?

„Šta treba da znači ovakav uvod“, razmišljao je gradonačelnik dok je nesigurno klimnuo glavom.

— Pošto se naš šerif ne nalazi u gradu, vaša je dužnost da se pobrinete da ovde vlada mir i red.

— Šta imate da zamerite, mister Mek Loveri? — uzvratila Mekintoš, koji je s mukom potiskivao sve veći strah u sebi.

Bandit pređe pogledom preko čistog dvorišta trgovca konjima, a onda reče:

— Pre petnaest minuta ubijen je jedan čovek.

Mekintoš se namršti. — Ko? — upita.

— Džef Korneli, šerif iz Nogalesa.

— Korneli? Ja uopšte nisam znao da je on bio u Tombstonu.

U njegovim tamnim očima ogledalo se nepoverenje.

Bandit se nasmeja cinično.

— Morao je da bude ovde gradonačelnice, jer se niukom slučaju ne može zamisliti da ga je neko mogao ubiti na razdaljini od skoro sedamdeset milja.

Dok je postavljao sledeće pitanje, Mekintoš malo spusti glavu i

pogleda ispod oka: — A da li se zna ko ga je ubio?

— Ubicu niko nije video.

— Rekli ste ubicu? — Mekintoš podiže obrve. — Kako ste došli na to da je on ubijen?

Preko lica čoveka iz San Pedra opet prelete ciničan osmeh. Prezrivo je objasnio:

— Ako odjekne pucanj, mister Mekintoš, i ako se čovek prevrne i više ne digne, i ako nikoga nema blizu njega, onda je to ubistvo!

Gradonačelnik spusti glavu još više i gurnu ruke u džepove.

Kirk Mek Loveri se okrenu i izađe iz dvorišta Mekintoša.

U međuvremenu, se sunce izdiglo iznad horizonta i obasjalo purpurnom svetlošću zabate i krovove kuća.

*
* *

Kirk Mek Loveri i Džef Korneli su tako glasno razgovarali da se mlada Rozi Džindžers probudila. Ona odmah ustade, pride prozoru i još sanjiva ne odgurnuvši zavesu pogleda na ulicu. Na tremu opazi jednog stranca.

Pošto je nije zanimalo šta se tamo događa, ona se okrete, ali istog trenutka opet pogleda napolje. Tamo, na ulazu u Lemon ulicu, nalazio se jedan jahač.

Bio je srednje visine, mršav sa neobično žutim licem i brkovima kao u morža. Oči su mu bile vodenoplave, duboko usađene ispod gustih obrva. Na glavi mu je bio šešir boje peska, a preko plave košulje je nosio kaput od smeđeg

platna. Od istog takvog platna bile su mu i pantalone, koje je uvukao u čizme sa preterano visokim sarama. On nije imao opasač, ali je u desnici držao vinčesterku 77.

Rozi će se kasnije svega toga sjetiti. Na tom čoveku, u stvari, nije bilo ničeg naročitog, pa ipak se devojčin pogled zadržava na njemu.

Korneli je sišao sa trema i prišao svom konju. Pokušao je da ga uzjaše, ali je kliznuo niz njega.

Drugi pokušaj mu je uspeo. Kada se konačno našao u sedlu, Rozi Džindžers je htela da se okrene i ode ponovo u krevet. Ali još jednom je pogledala čoveka koji je neprestano stajao uz sam zid jedne kuće. Na svoje ogromno zaprepašćenje vide kako on u tom trenutku podiže vinčesterku visoko.

Pucanj se razleže ulicom.

Mali, prašnjavi čovek kliznu pogođen sa konja.

Žena je zapanjeno zurila u čoveka koji je ležao na ulici. Kada je najzad podigla oči, da još jednom pogleda ubicu, on je već bio nestao.

U Tombstonu su ljudi bili naviknuti na mnogo toga i sigurno nisu bili preterano osetljivi. Ali to što se dogodilo bilo je očigledno ubistvo. U to se uverila, kada je iz kuće preko puta izašao čovek iz doline San Pedro, pogledao čoveka opruženog na zemlji, a onda ga odvukao. Stranac je bio mrtav.

Mladom ženom ovlada neko gadno, nepodnošljivo osećanje. Isto ono, doživljeno pre više godina, kada je njen otac u jednoj krčmi u Santa Feu bio ubijen. Ona je morala to da gleda, a bila je mala devojčica.

Sa njenim spavanjem je bilo gotovo. Side u kuhinju, umije se i počne da radi.

Kada je oko devet časova otvorila salun ulica je bila još prazna.

Rozi Džindžers se vrati unutra i počne da briše prašinu sa stvari.

Najednom, ona se uplašeno trže.

Drvena krila pokretnih vrata su bila odgurnuta i jedan čovek uđe u salun. To nije bio niko drugi nego stranac koji je rano ujutro opalio metak iz zasede.

Ubica je napravio samo dva koraka, onda je zastao i zagledao se u mladu ženu.

U očima Rozi Džindžers video se strah.

Šta hoće on od mene? Da li zna da sam ga videla kada je pucao? To je isključeno. Zavesu su bile navučene. Nikako me nije mogao videti.

Ili pak jeste? To pitanje je pritislo njen mozak kao gvožđe.

Sa velikim naprezanjem uspela je da odvoji pogled od stranca. Nastavila je da radi i pravila se da joj njegovo prisustvo ništa ne smeta.

On je, ako je hteo nešto da poruči, morao da priđe šanku.

Ali čovek je još uvek stajao na dva koraka od vrata i nije se odatle pomerao.

Rozi proguta pljuvačku, pogleda ga i upita:

— Molim?

Ona se uplaši od svog sopstvenog glasa, koliko joj je najednom zazvučao strano.

Čovek nije ništa odgovorio.

Rozi nervozno pređe rukom preko čela, uze jednu čašu i zamoči je mehanički u vodu.

— Želite li viski?

Čovek ne reče ništa i ne pomaže se. Samo je gledao u mladu ženu.

Rozi je sve više gubila prisustvo duha.

— Šta želite? — jedva izgovori ona.

Tada je videla da oči tog čoveka izgledaju potpuno bezbojne. Takve oči nikada ranije nije videla. Uz to su bile i vrlo bezosećajne. „Kao oči životinje”, pomislila je ona.

Najzad se čovek pokrenu, pođe napred i stade uz sam šank.

Rozi ustuknu uplašeno sve do vrata koja su vodila u hodnik.

Stranac počeo da govori. Njegov glas je imao nečeg demonskog u sebi i uvlačio se pod kožu. On nije govorio glasno, naprotiv tiho i priгушено, ali zato ipak pretećim tonom.

— Moje ime je Kilbi — reče on i stavi ruke na metalnu ploču šanka.

Žena je zurila u te ruke i nije mogla da odvoji pogled od njih. One su bile isto onako čudne boje kao i glava i podsetile su je na kandže lešinara.

Da, i njegovo lice joj je ličilo na pticu grabljivicu. Lako povijen nos sa uzanim nozdrvama, velike svetle oči i očni kapci, koji su bili spuštani na spoljnim uglovima, isturene jagodice a takođe i brada i čelo.

— Konjak! — reče on gotovo zapovednički.

Žena drhtavim rukama napipa iza sebe četvrtastu malu bocu i napuni čašu, a da nije skidala pogled sa bandita.

Kilbi privuče čašu i otpi samo jedan gutljaj iz nje, pa je ponovo spusti na šank.

— Vi u kući sami stanujete?

Rozi je pretrnula od straha.

Šta hoće ovaj čovek? Kakve su njegove namere? Da li ju je primećio kada je stajala kod prozora? Ali, ne, to nije moguće. Ona je stajala uz prozor, ali je bila sakrivena iza zavesa.

Grozničavo je razmišljala i na jednom joj prođe kroz glavu: kada je odjeknuo pucanj ona se, uplašena, uhvatila za zavesu i to je ovaj čovek morao videti.

U krčmi je vladala mrtva tišina.

Rozi je još uvek držala bocu u ruci.

— Još... jednu? — upitala je tiho.

— Ne žurite, madam. Nisam još ni ovu ispio. Kod mene ide sve po redu.

Po redu! Prvo je ubio onog čoveka, a sada je ona na redu. Zato što je videla da je on pucao.

Rozi se još više uplaši.

Kilbi se nagnu nad šankom, unese ženi u lice i prosikta:

— Ko još stanuje ovde?

Rozi se naježila od tog glasa. Iako je htela da odgovori, nije mogla. Bila je oduzeta od straha.

— Odgovorite već jednom!

Rozi Džindžers je drhtala celim telom. Jedva je promucala:

— Ja ne znam šta vi hoćete!

— To sam vam već kazao. Hoću da znam da li vi ovde sami stanujete?

— Da... to jest... u stvari ne. Ne, naravno, da ne stanujem sama. U kući stanuje nekolicina ljudi. Ja imam devet soba. Pet sam izdala stalnim gostima, muškarcima.

Čovek baci na šank dva metalna novčića i bez pozdrava izađe iz krč-

me. Kada su pokretna vrata iza njega prestala da se njišu, sa srca Rozi Džindžers skinuo se veliki kamen. Ona duboko uzdahnu, uze čašu napuni je konjakom, iskapi piće odjednom i odmah ispi još jednu.

„Bila bi moja dužnost“, pomisli ona, „da odem odmah šerifu. Šerifu? Džoni Behanu?“ Sa velikim olakšanjem se setila da je šerif odjahao u Feniks da tamo u veliki zatvor smesti nekoliko zatvorenika.

Možda bi trebalo da otrči gradonačelniku i da mu ispriča sve što je znala?

Ne, ona nije mogla sa takvom veću da ide gradonačelniku. U njenoj krčmi je bilo sastajalište tombstonskog podzemlja. Njoj nikako ne bi odgovaralo da ode i da optuži onog čoveka za ubistvo, bar tako je mislila.

A šta je sa čovekom iz doline San Pedra? Ona nije znala da se Kirk Mek Loveri nalazi u gradu i bila je iznenađena kada ga je videla na ulici. Svima je bilo poznato da je Mek Loveri uticajan čovek. Nije bilo nikakve sumnje da ovaj nakinđureni, slavaljubivi čovek preuzima vodeću ulogu u gradu. Većina ljudi, koji su navraćali u njen bar, bojali su se Mek Loverija i gledali u njemu gazdu. Zašto, to Rozi Džindžers nije znala. Možda je razlog ležao u tome što je bio brat velikog Frenka Mek Loverija, koji je u Tombstonu nešto slično predstavljao. Verovatno da nije bilo bez značaja ni to što je imao nastup čoveka koji nije trpeo nikakvo suprotstavljanje. On je bio, nasuprot većini ljudi, rečit, čak je umeo vrlo lepo i jasno da se izrazi, što je bila osobina malo ljudi u tom gradu.

Ali Rozi Džindžers nije otišla ni Kirku Mek Loveriju da sa njim razgovara.

On je, u stvari, vrlo retko dolazio u njenu krčmu. Kada bi došao, samo bi prošao kroz krčmu i pokazao prstom na tavanicu što je značilo da želi u velikoj sobi na spratu da razgovara sa svojim prijateljima. Ona je ponekad odlazila gore da odnese piće ovim izvanrednim gostima ili je slala konobaricu da ih posluži.

Ne, ona nije htela da ide tom čoveku, ona se bojala njega. Sem toga, nije mogla još da zaboravi pogled čoveka koji je do skora bio tu u njenoj krčmi.

Bila je uznemirena i nikako nije mogla da se oslobodi misli o izvršenom ubistvu.

Ona je videla ubicu, a ubica je video nju!

Rozi se uhvati za vrat i oseti kako joj srce čak u grlu bije.

Pogled joj pade na časovnik. Na njemu je bilo devet i trinaest minuta.

Napolju je još uvek vladala potpuna tišina.

Tačno u trenutku kada je velika kazaljka na satu odskočila i zaustavila se, označavajući prvu četvrtinu sa-a, na ulici se začuo topot konja. Onda je umukao, da bi ubrzo zatim odjeknuo bat koraka čoveka koji je sjahao na drvenom prolazu ispred kuće.

Rozi Džindžers se čvrsto uhvati rukom za metalnu ivicu šanka i osloni na njega. Spuštene glave, čvrsto upirući bradu o grudi, gotovo da nije disala.

Koraci su se približavali, a oštar, jasan zveket zvezdastih mamuza na-

šao je odjek u svakom nervu Rozi Džindžers. Ona je dobro znala čiji je to korak.

Prošlo je mnogo godina od kako je taj korak prvi put čula.

U Santa Feu!

Bilo je to jedno nedeljno pre podne, baš u ovaj isti sat. Njen otac je ležao sa okrvavljenom glavom, a pored njega je stajao čovek koji ga je ubio. Bandit Bandit Galveston. Svi ostali su se razbežali, a ostao je samo taj čovek i ona, još neodrasla devojčica Rozi Džindžers.

Oči ubice plamtele su od požude.

U tom strašnom trenutku začuli su se napolju koraci. Njoj je bilo svejedno ko dolazi. Važno je bilo to da će je taj čovek spasiti.

Na vratima je ugledala njegovu visoku pojavu, koja je potpuno zaklonila prodiranje sunca u prostoriću. On je sa obe ruke odgurnuo vrata i ušao u krčmu.

Dobro se sećala kako je izgledao kada ga je prvi put videla.

Vrlo visok, širokih ramena i uzanih bokova. Lice opaljeno od sunca imalo je markantne ali plemenite crte. Tamnoplave oči bile su osenčene dugim trepavicama. Kosa crna i sjajna i na njoj crni šešir širokog oboda. Belinu njegove košulje još više je isticala crna mašna od somota. Na sebi je imao još kratkoprsluk i uzane, crne farmerke, gurnute u sare čizama ukrašenih na teksaški način. Opasac od crne bivolje kože bio je načičkan mecima a sa jedne i druge strane su se videla dva velika revolvera sa crnim drškama. Oružje, koje je bilo sa leve strane, imalo je produženu cev, koja je izvirivala na donjem kraju futrole. Bilo je to oružje, čuveno

na celom zapadu, pravi „bantlajn specijal“.

Oružje je bilo gotovo isto toliko čuveno, kao i čovek koji ga je posedovao — veliki maršal Vajat Erp.

Rozi nikada nije zaboravila trenutak kada ga je prvi put videla. I to ne samo radi toga što ju je izvuкао iz strašnog položaja, već i zato što je na nju ostavio izvanredno dubok utisak.

Godine su prolazile i Rozi Džindžers je videla maršala još nekoliko puta u Santa Feu i Tombstonu. Ali njih dvoje više nikada nisu izmenjali nijednu reč.

Pred očima joj se pojavila slika čoveka koji je onda u njenom životu odigrao onako važnu ulogu, jasna kao da nije prošlo toliko vremena od toga dana.

Najednom ona prigušeno kriknu. Da li sanja?

On je stvarno stajao na ulazu u krčmu.

— Vajat Erp! — ote se Rozi sa usana.

Maršal priđe bliže, spusti levicu na ivicu šanka i dodirnu obod šešira sa dva prsta desne ruke.

— Helo, mis Džindžers!

— Maršale — promuća ona.

— Vi ste preplašeni, mis Džindžers?

— Ja sam iznenađena, mister Erp, što vas vidim ovde.

— Iznenađeni? Zašto?

— Zar niste bili u Nog...

— Gde? — upita je on brzo.

— Ja sam čula da ste u Nogalesu.

— Aha, to ste čuli!

Čovek iz Misurija izvuče iz džepa prsluka kožnu kutiju i iz nje iz-

vadi veliku, crnu cigaru, gurnu je među bele snažne zube i kresnu palidrvce o zid šanka.

Kroz plave oblake dima gledao je ženu pravo u oči.

— Da li imate nešto da mi kažete, Rozi?

On je rekao „Rozi”! Njeno srce zalupa jače i ona brzo spusti glavu. Kako se stidela pred njim!

Od onog trenutka, kada joj je spasio život, on je bio u njenom srcu i niko ga odatle nije mogao isterati. Ali nizašta na svetu ne bi Rozi tu svoju tajnu ljubav priznala, jer on za nju nije osećao ništa drugo sem prezrenja. U to se već uverila.

— Ne — odgovorila je tiho.

— Šteta.

Rozi se nije usuđivala da ga pogleda, jer je dobro znala da ne može da izdrži pogled njegovih očiju. Ona skrete pogled sa crvenih kapljica konjaka, prosutih na šanku, na snažnu, preplanulu ruku Vajata Erpa, koju on u tom trenutku povuče.

Maršal pođe. Kod vrata zastade i reče, ne okrenuvši se:

— Od Nogalesa dovde gonio sam jednog čoveka koji je, izgleda, jedan od vodećih članova bande ljudi sa vešalima. Zove se Korneli, Džef Korneli. Na žalost, bio je šerif u Nogalesu.

On sačeka još nekoliko sekundi, a onda odgurnu vrata i izađe.

Rozi je zbacila glavu. Disala je teško. Najradije bi vikala i vikala. Ali njena usta su ostala zatvorena. Strah joj je stegao grlo.

U Tombstonu je bilo suviše ljudi koji su motrili na svaki korak maršala Vajata Erpa. Ako je on neš-

to znao, onda je na svaki način već znao suviše. A da se u Tombstonu moglo brzo umreti to je videla samo nekoliko časova ranije.

Da je progovorila morala bi da pomene ne samo ubicu Kilbija nego i Kirka Mek Loverija. Znala je da je maršal tražio Kirka Mek Loverija u Tombstonu, pre nego što je odjahao u Nogales.

Vajat je pogledao niz ulicu. Na kraju ulice ugledao je dva jahača na bilstavim vrancima. Jedan je bio vrlo visok i odeven po poslednjoj modi, sa neizbežnom belom košuljom sa riševima i crnom mašnom. Na njegovom lako preplanulom licu aristokratskih crta posebno su se isticale ledenoplave oči.

Dok Holidej!

Drugi jahač je bio ogroman, pravi džin, sa tvrdim crtama lica i četvrtastom bradom. Imao je zelene oči i crnu kosu. Nosio je veliki, snežnobeli šešir. Gorostas je imao na sebi žutu košulju, crnu maramu oko vrata i crne farmerke uvučene u čizme sa visokim potpeticama. Sa obe strane njegovog opasača visila su dva teška kolta. Njegova ogromna pojava i pomalo tromi pokreti nisu odavali čoveka koji bi bio u stanju da velikom brzinom potegne kolt. Ali ljudi koji su poznavali Teksašanina Luka Šorta nisu sumnjali u njegovu veštinu i brzinu potezanja smrtonosnog oružja.

Maršal je lagano sišao sa trema i dok je išao u susret prijateljima, neupadljivo je osmatrao kuć sa desne strane ulice.

Luk Šort se osloni desnim laktom na jabučicu sedla.

— No? — upita on.

Vajat odmahnu glavom: — Ništa!

— To je nemoguće! — uskliknu Luk Šort. — Pa mi smo mu bili na tragu sve dovde i momak nije mogao da ispari.

— Naravno da nije — složi se maršal i ponovo prede letimice pogledom zidove kuća sa suprotne strane. — Da, sigurno nije ispario već je nestao u jednoj od ovih kuća.

Oni su znali da bi u ovom trenutku bilo glupo ada ga dalje traže. Korneli se ili sklonio ili ga je neko sklonio. Baš u ulici gde se nalazio bar Rozi Džindžers bilo je mnogo ljudi koji su sasvim sigurno podržavali bandite. Još onda je to bila poznata K. ulica (Klantonova ulica).

Tri prijatelja opaziše da im se približava jedan čovek, koga su najmanje očekivali da vide u Tombstonu. Bio je to tridesetogodišnjak, osrednjeg rasta, bledog lica, sa brkovima koji mu uopšte nisu dobro pristajali. Crni, „stetson” je još više isticao bledilo njegovog lica, a sivo odelo kao i bela košulja i smeđa mašna nisu bili u besprekornom stanju.

Na levoj strani kaputa blistala je velika šerifska šestokraka zvezda.

To je bio Džoni Behan, koji je sam sebe nazvao tombstonskim šerifom, a u stvari ga je, pre više godina, za privremenog pomoćnika postavio šerif Šibel. To što je još uvek nosio šerifsku zvezdu imao je da zahvali grupi ljudi, kojima je odgovaralo da slabić, kao što je on, bude šerif grada Tombstona.

Taj Džoni Behan je bio jedan od onih retkih tipova na zapadu koji nisu imali bratosti da se suprot-

stave banditima. Klantonova banda je vršljala po gradu kako je htela. Radila je šta je htela, ne obazirući se na šerifa koji im i nije činio nikakve smetnje. Ako bi se u Tombstonu dogodilo nešto protuzakonito, šerif Behan bi se time pozabavio tek kada bi sva opasnost po njega prošla.

Behan zastade pred maršalom i pogleda ga nesigurno.

— Hej, Erp! — oslovi ga on.

Vajat mirno prekrsti ruke na grudima, stane u raskorak i odmehuri šerifa:

— Već ste se vratili iz Feniksa? Nadam se da ste sve zatvorenike sproveli do zatvora?

Behan se okrete i pođe sitnim, nesigurnim koracima. On je izgledao tako smešno da je Luk Šort prasnuo u grohotan smeh.

Kada je odmakao nekoliko koraka, zastade i okrete se. — Erp, ako tražite Kornelija... — doviknu on iznenađenom maršalu.

Vajat mu brzo priđe, zgrabi ga za ruku i povuče sebi:

— Šta ste to kazali, Behan?

Šerif ga pogleda bojažljivo.

— Rekao sam, ako tražite Kornelija... ja mogu da vas odvedem njemu.

Vajat ga pusti.

— Ol rajt, Behan. Učinite to.

Maršal je bio radoznao kuda će ga Behan odvesti. Po njegovom mišljenju Korneli je mogao biti samo u toj ulici. Ali, na njegovo najveće čuđenje, Džoni Behan je žurio u ulicu Alen. Preko puta saluna nalazila se nešto uvučena jedna mala, trošna i neugledna drvena kućica. Vrata su takođe bila troš-

na i razglavljena. Behan ga je vodio prema njoj.

Dok su se maršal i Behan udaljavali, Dok Holidej je zazviždukao i jedan konj dokasa do njega. To je bio maršalov riđan. Holidej povede konja, držeći ga za uzde i sa Lukom Šortom pođe za maršalom.

Maršal se namršti kada vide kuda ga Behan vodi.

On štade i uhvati šerifa za ramena.

— Šta ovo treba da znači? Pa nije, valjda, u mrtvačnici?

— Samo vi uđite! — reče Džoni Behan podrugljivo.

On otvori vrata, malo se pokloni pred maršalom i propusti ga kežeći se: — Ovde je vaš čovek!

Vajat prođe pored njega i pogleda po mrtvačnici.

Na jednom prevrnutom sanduku ležalo je neko telo. U polutami, koja je tu vladala, lice čoveka se nije odmah moglo razaznati.

Kada je Vajat Erp prišao sasvim blizu, on je prepoznao mrtvacu.

Tu je ležao Džefri Korneli, bivši šerif Nogalesa. Čovek koga je gonio više od sedamdeset milja.

Korneli je u Nogalesu, na meksičkoj granici, napravio više težih prestupa koje je čovek iz Misurija mogao da dokaže.

Sada je ležao tu na sanduku, ukočenog i iskrivljenog lica, širom otvorenih usta i razrogačenih očiju. To lice je odavalo kako je strašna bila borba sa smrću.

Iza maršala se začuo promukli glas Džoni Behana.

— On je ubijen, Vajate.

Čovek iz Misurija se ne pomače.

Behan mu priđe bliže i pogleda ga preko ramena.

Tek tada maršal procedi kroz zube:

— Ko ga je ubio?

Behan slegnu ramenima.

— Ja ne znam.

Vajat se okreće i unese mu se u lice:

— Ja sam vas pitao ko ga je ubio!

U očima tog kolebljivog čoveka ogledao se neopisiv strah.

— To ne znam. On mora da je već ležao ovde pre nego što sam se ja vratio. Ja sam došao tek jutros. Otključao sam kancelariju i zavirio ovamo.

— Vi ste odmah došli u mrtvačnicu?

— Šta? Ne... odmah, naravno da nisam odmah. Ali nakon...

— Kad?

— To ne mogu tačno da kažem. Možda oko osam, ili...

— To bi morali tačno da znate!?

— Moglo je biti i pola devet. U svakom slučaju, kada sam ušao on je već ležao ovde.

— I odmah ste znali ko je mrtvac?

— Naravno. Pa ja ga poznajem. On je nekoliko puta bio u Tombstonu i...

Najednom ućuta. Vajat ga zgrabi i privuče sebi. U očima mu se videlo opasno svetlucanje.

— Behane — počeo on — sada ćete mi reći sve što znate ili neka vam se nebo smiluje.

Džoni Behan pokuša da se oslobodi maršalovih gvozdениh ruku.

— Erp, molim vas! Šta vam pada na pamet? Ja sam rekao šta sam znao...

Maršal ga pusti.

— Valjda mi nećete i dalje tvrditi da ste, odmah po dolasku u grad, došli da pogledate mrtvačnicu. To je tako neverovatno da ne mogu da vam poverujem, Behane.

— Ali baš tako je bilo — tvrdio je Behan.

— To ću još da proverim i teško vama ako ste lagali! Visićete!

Vajat se okrete i pođe vratima, na kojima je stajao Teksašanin.

Dok Holidej je ostao napolju pored konja i osmatrao ulicu.

Da li je samo slučajno baš tada, na ogradu trema saluna preko puta, bio naslonjen jedan mladi čovek i gledao na ulicu.

U ustima je držao rogoz i grickao ga.

Džordžijancu je odmah bio sumnjiv čovek, koji je ispod oboda šešira krišom gledao na ulaz u mrtvačnicu.

Ali Džordžijancu se posebno nije dopalo što je čovek to pokušao da prikrije.

Dok Holidej povede sva tri konja za uzde do grede za vezivanje konja i tu ih ostavi, ne zavezavši ih. Onda se popne uz nekoliko stepenica do trema krčme, pređe preko trema i, pre nego što je došao do ulaza, okrete glavu i reče:

— Je li tvoj poznanik, mladiću, onaj tamo što leži u mrtvačnici?

Mladić okrete glavu i lagano se uspravi. Mogao je imati osamnaest godina i bio je omanjeg, temeljnog rasta sa širokim ramenima. Imao je majmunski duge ruke, koje su dopirale do ispod kolena.

— Kako to mislite, mister?

— Pitao sam da li je onaj što su ga učutkali tvoj prijatelj?

Momak nabra obrve i progundā:

— Ja uopšte ne poznajem tog čoveka. Ne znam ko tamo leži i ne vodim brigu o onome što se događa u gradu. A stranci me baš ni malo ne zanimaju, pogotovu ne onakva skitnica kao...

On ne završi rečenicu, jer se uplašio da je već rekao suviše.

Holidej se napravi kao da ništa nije primetio i upita mladića:

— Ti si oдавde?

— Naravno.

— Dakle, imaš stan ovde?

— Da.

— Danas nisi napuštao grad?

— Ne. Zašto me to pitate? Čemu sva ta ispitivanja, mister?

— Onako, momče. Suviše si krivio glavu na našu stranu. Ako hoćeš da vidiš čoveka, koga navodno ne poznaješ, onda idi tamo. On leži na sanduku, na kome su ležali već mnogi ljudi sa olovom u telu. To je Džef Korneli, nekadašnji šerif u Nogalesu. To dobro znaš i ti.

Momak se odmaknu od ograde, priđe Holideju, i stegnuvši pesnice prodera se:

— Slušajte, mister! Ja ne znam ko ste vi, a to mi je i svejedno. Ako mislite da vas se bojim zato što se svi plaše od vas onda ste se pre...

On opet učuta da ne rekne saviše.

— Ti me zasmjavaš, momče — podsmehnu se Holidej i uđe u krčmu. Tu poruči čašu rakije i, pošto je ispio, plati i izađe napolje.

Mladić je opet bio naslonjen na ogradu i gledao na ulicu.

Iz mrtvačnice je izašao Vajat Erp, odmah za njim Luk Šort, a onda Behan koji je zatvorio vrata.

Dok Holidej pređe preko ulice i stade ispred maršala.

— Poznajete li onog momka tamo preko?

— Ne.

— Ja ga poznajem — umeša se Behan u razgovor. — To je Elvis Haksli.

— Stanuje u gradu? — upita brzo Holidej.

— Da.

— Izgleda da je vrlo radoznao i lažljiv momak?

— Kako ste došli do tog zaključka?

— Tvrdio je da danas uopšte nije napuštao grad. To je laž, jer rogoz koji drži među zubima ne može da nađe u celom Tombstonu. Baš rogoz dokazuje da je jahao dosta daleko izvan grada. Osim toga, tvrdio je da ne zna ko leži u mrtvačnici. Pa ipak je neprestano gledao preko da bi tačno video sve šta njegovog gazdu interesuje.

Kada je Behan čuo poslednje Holidejeve reči on se trže.

— Šta to treba da znači? — prasn timer.

Holidej ga pogleda začuđeno.

— Šerife, pa ja nisam o vama govorio, već o njemu i njegovom gazdi.

— Vi ipak ciljate na nešto određeno.

Kockar skide šešir i strese prašinu sa njega.

Behan pođe natraške, sve dok nije udario o stepenice svoje kancelarije, a onda ustrča uz njih. Kada je stigao na trem, pre nego što je otvorio vrata, uzviknu:

— Erp, ovde se zna da ste vi gonili Kornelija. Sada je mrtav. Počeo je s leda!

U tri koraka maršal se nađe na tremu, zgrabi Behana, povuče ga od vrata i gurne na zid.

— Behan, šta ste to hteli da kažete?

— Ja. Baš ništa. Samo, pitanje je šta će ljudi reći. Građani Tombston i ostali...

— Oni kojima i vi pripadate, Džone Behane.

Vajat grubo odgurnu Behana na vrata. — To ste dobro smislili! — reče i okrete se.

Maršal i njegova dva prijatelja pošli su svojim konjima.

Mladić je u međuvremenu nestao sa verande.

Dok Holidej se osvrtao na sve strane:

— Hej, gde je onaj momak?

Luk Šort progunda:

— Taj je odjahao, svom gazdi, baš kako ste vi mislili.

Vajat se vinu u sedlo, a Holidej odmah za njim. Samo je Luk Šort stajao neodlučno pored svog konja.

— Ako mi sada budete rekli da jašemo za Flagstaf ili za Feniks ili čak i za Santa Fe ja pristajem, ali tek pošto progutam nekoliko jaja i pet-šest sendviča sa šunkom.

U očima čoveka iz Misurija zaigrao je osmeh.

— Ol rajt, Luk. Put nas vodi na sendviče.

— A kuda mislite da odemo?

— Tamo gde su najbolji: kod Nelli Kešmen.

Vlasnica „Ruske kuće“, elegantno nameštene zgrade na južnoj strani grada, veoma se obradovala kada je ugledala njih trojicu.

Svaki od njih je opet dobio svoju staru sobu. Pošto su se umili, se-

li su da doručkuju, da se konačno okrepe.

Čim je doručkovao, maršal ustade.

— Vi već odlazite? — upita Teksašanin.

— Da, treba da govorim sa gradonačelnikom.

Holidej odmahnu rukom:

— Možete sebi da uštedite taj trud.

— Znam, ali ću ipak to učiniti.

Bart Mekintoš je sa prozora video da dolazi maršal Vajat Erp.

Začulo se kucanje na kapiji i on reče ćerci da ode da otvori.

Meri Mekintoš je bila neugledna devojka bledega lica, prekrivenog pegama. Kad je pred vratima videla maršala, pocrvenela je do ušiju.

Gradonačelnik je stajao pored pisaceg stola. Levom rukom je bio oslonjen na sto od svetle hrastovine, a desnom se podbočio.

— Vi, mister Erp! — kao iznenadi se on. — Šta vas dovodi meni?

— Pretpostavljam da znate zašto sam ovde — odgovori Vajat. — Bio sam u mrtvačnici i video Džefa Kornelija.

— Da, čuo sam da je ubijen.

— Od koga ste čuli?

— Pa, ceo grad to zna.

— Mene zanima ko je to vama saopštio?

— To više ne znam. Da li Behan ili...

— Ko?

Mekintoš se okrete, obiđe oko stola, a onda spusti u stolicu. Glavu zabaci na naslon stolice, ovlaži jezikom usne, i kao uzgred reče: — Znao maršale, grad Tombston je čudno mesto. Nekim ljudima su po-

trebne mnoge godine da se ovde osećaju kod kuće. I meni je bilo potrebno tačno deset godina, a sada sam gradonačelnik ovog grada...

— Čemu ovoliki uvod — prekide ga čovek iz Misurija. — Pređite na stvar.

— Šta sam hteo da vam kažem? Ovde živi dosta ljudi koji vas ne trpe.

— To me ne interesuje, a sasvim sigurno je da je to obostrano.

Mekintoš se smeškao.

— Ja ne tvrdim da i ja pripadam toj grupi ljudi, mister Erp. Ali vi ovde imate vrlo mnogo neprijatelja, pogotovu od onog zlosrećnog dana u O. K. Koralu... duhovi su se još više pobunili protiv vas...

Maršal se približi pisacem stolu i udari snažno pesnicom o sto, tako da su mastionice odskočile.

— Govorite već jednom, Mekintoš!

— No, kad toliko navaljujete, a svakako biste morali doznati pre ili kasnije, reći ću vam. Protiv vas je podignuta teška optužba.

Maršal ga je pogledao zapanjeno.

— Optužba protiv mene? Radi čega?

Mekintoš se još više zavalio u stolicu, ispruži ruke i počeo dobivati prstima po stolu.

— Radi ubistva šerifa Džefa Kornelija, mister Erp.

Vajatovo lice se skameni.

— To nije moguće! I vi verujete to?

Mekintoš slegnu ramenima.

— Moj zadatak nije da nešto verujem ili ne verujem. Ja sam gradonačelnik ovog grada i podržao sam šerifa.

— Šerifa? — uzviknu Vajat, a onda se najednom nasmeja: — Sada mi je jasno. Ol rajt, Mekintoš, kako hoćete. Ali jedno vam moram reći: bolje bi bilo za vas da ne umešate svoje prste u ovu stvar.

Mekintoš najednom preblede. Mora da se setio onoga što je i sam nešto ranije pomenuo: ubistvene borbe u O. K. koralu i da se ovaj čovek, koji stoji tu pred njim, ne boji ni najtežeg okršaja, pa makar morao izgubiti i život u njemu.

To je i dokazao u nepoštednoj borbi sa Klantonovima.

A on, Bart Mekintoš, nije bio čovek koji bi mogao da izdrži tako nešto. On uopšte nije bio borben čovek i za položaj gradonačelnika bio je tako nepodesan, kao i Džoni Behan za čuvara zakona u tom gradu.

Ali on se u gradskom veću izborio za to mesto. Njemu je bilo stalo do poštovanja i važnosti, koje je taj položaj donosio, a isto tako i do dolara, jer je posebno za to bio plaćen. Samo, kao i sve ostalo, medalja je imala dva lica. Položaj gradonačelnika Tombstona imao je i svoju mračnu stranu. Od dolaska Mek Loverija u grad desilo se dosta toga. Prvo je kod Mekintoša iskrsnuo Kas Klejborn, za njim Džems Sirli Bil, a onda dva brata Flanagan, od kojih je strahovao celi grad. Svi ovi banditi su od njega zahtevali da Vajata Erpa uhapsi kao ubicu Džefa Kornelija.

To je bilo lako reći, ali vrlo teško sprovesti u delo.

Čim je čuo da se Behan vratio, potražio ga je i saopštio mu šta se zahteva od njega.

Džoni Behan se odmah ogradio. Odgovorio je da on nema nikakve

veze sa celom tom stvari, jer nije bio u gradu kada se ubistvo odigralo.

— To treba sami da uradite, Mekintoš — odgovorio mu je šerif. No gradonačelnik se nije mnogo uznemiravao radi toga i Behana je ubeđio da to nije njegov posao, već šerifov i zato je njega poslao Vajatu Erpu.

Vajat je neko vreme gledao zamišljeno u gradonačelnika, a onda, gurnuvši ruke u džepove, upitao poluglasno:

— Mene interesuje samo još jedno, Mekintoš. Otkuda vi i ostali znate da sam ja u Tombstonu?

— To se mene ne tiče, mister Erp. Ja samo radim svoj posao.

Vajat se okrete i pođe. Pre nego što je izašao, zastade i preko ramena dobaci:

— Vi dobro znate da ja nisam ubio Džefa Kornelija. Zato vam kažem, Mekintoš, da ću pronaći i ubicu i sve one koji duvaju sa njim u isti rog, a sud će onda reći svoje!

Teška vrata se zalupiše za njim.

U hodniku je zatekao Mekintoševu ćerku, koja je prisluškivala razgovor. Ona se brzo prijubi uza zid i uplašeno ga pogleda.

Vajat prođe tri poprečne ulice i uputi se u Fremontstrit da potraži svog starog prijatelja Džon Klema.

Sedokosi osnivač mnogih indijanskih rezervata u Arizoni i dugogodišnji gradonačelnik grada Tombstona ležao je u krevetu i radosno dočekao maršala.

On je nekoliko dana ranije, usred noći, bio teško ranjen pred njegovom kućom ali se videlo da će se izvući.

— Helo, Vajat! Stigli ste!

Čovek iz Misurija privuče stolicu uz postelju, sede, skide šešir i ispriča prijatelju sve šta mu se desilo.

Klem odmahnu rukom.

— Neka đavo odnese ovo gnezdo! Znao sam da će ovde ponovo da dođe do gužve. Pre pola godine je došla moja ćerka ovamo da me odvede u Sent Luis. Da sam otišao, danas bih se odmarao u njenoj kući, zavaljen u stolici za ljuljanje, ili bih u bašti iza kuće igrao karte.

— Ali to možete i ovde ra radite, mister Klem. Više niste gradonačelnik Tombstona i sada ne morate da se bavite tim stvarima.

Džon Klem se najednom uspravi u postelji. U očima mu zablista čudan sjaj.

— Tačno. Ja više nisam gradonačelnik. Ali možda smo se i vi i ja suviše rano poradovali. Prekosutra je u Tombstonu izbor novog gradonačelnika.

— Ali vi se nećete ponovo primiti te dužnosti?

— Naravno da neću. Ali verujete li vi da će oni mene pitati? Pre jednog sata bio je ovde Bret Lankona i pokazao mi listu kandidata. Kada sam ispod prva tri kandidata otkrio svoje ime, uzviknuo sam: Ti si poludeo, Lankona! To ne dolazi u obzir. Ja više neću da se primim tog položaja. Star sam i bolestan. Ali Lankona se samo smeškao i sigurno misli da to i ne zavisi od mene. Ako me ljudi hoće, ja moram da se primim ili mogu da odem odavde.

Novinar je duboko uzdahnuo, a onda završio:

— Tako je to kad čovek nije gospodar samog sebe.

Čovek iz Misurija je gledao zamišljeno kroz prozor u vrt.

— Zna li, Džoni, ima nešto što bih želeo da razjasnim. Protiv mene postoji optužnica, a tu je i mrtvac i onaj ko ga je ubio?

— Neko, kome je stajao na putu!

— Nije isključeno da je Nogales napustio sa Kornelijem. Naravno, to ne mogu da tvrdim. Mi smo se usput raspitivali kod više ljudi koji su videli Kornelija. Sa njim je bio još jedan jahač, ali samo do Silver Grana. Odatle je, po svoj prilici, jahao sam. U tom naselju smo se raspitivali ali ništa nismo doznali. Tamo su ljudi preplašeni i ne govore ništa. Uprkos tome ja sam uveren da ga nije ubio Fin Klanton. Korneli je deo puta od četrdeset milja prešao sam. Verovatno je bio primećen kada je prolazio kroz rudarsko naselje na ulasku u grad. Ali ko je imao razloga da ga ubije?

Klem se zavalio u jastuke i zatvorio oči.

— To samo đavo može da zna — prošaputao je.

Vajat se diže, pruži ruku Klemu, lako je stegnu i reče:

— Prvom prilikom ću opet doći, Džoni.

Bilo je nešto pred dvanaest časova kada su Vajat Erp i Dok Holidej stigli pred kovačnicu Mek Lovela, koja se nalazila levo od mrtvačnice.

Mek Lovel je bio bradati pedesetogodišnjak, tih i vrlo ćutljiv čovek. Uživao je dobar glas u gradu. Erp je znao od svog brata Virgila, koji je dve godine bio maršal u Tombstonu, da kovač nikada nije imao nikakve veze sa Klantonovima.

— Da li ste, možda, videli kada je donet leš u mrtvačnicu?

Kovač je u levoj ruci imao ogromna klješta, sa kojima je nad nakovnjom držao užareni komad gvožđa i sa teškim čekićem u desnoj ruci ga obrađivao.

On samo odmahnu glavom.

Kada su izlazili iz kovačnice, kockar zaključio:

— Samo gubimo vreme, maršale. Pođimo Džonu Ešlenu. Možda je on nešto video.

Kovač podiže glavu. — Ešlen? — progundā. — Kako je mogao taj hromi patak nešto da vidi? Momak stanuje u ulici Fremont.

Znači, Mek Lovel je ipak progovorio!

Holidej se okrete i pogleda ga.

— Pošto vi niste ništa videli, nije isključeno da je mister Ešlen nešto video.

— Kako bi mogao on da vidi? Ja stanujem pored mrtvačnice, a ne on.

— Pa ipak će maršal Erp porazgovarati sa Ešlenom.

Tada se kovač uspravi, gurnu gvožđe u usijano ognjište i odloži čekić, a klešta podiže u pravcu levog zida, koji je bio uz zid mrtvačnice.

— Ja ne vodim računa o tome šta se tamo događa, ali jutros sam slučajno video kako dovlače jednog čoveka.

— Ko ga je dovukao?

— Ne poznajem te momke.

— Koliko ih je bilo?

— Trojica.

— ~~I~~ vi stvarno ne poznajete nijednog od njih? — upita čovek iz Misurija uporno.

Kovač zavrte glavom. — Ne.

— U koliko sati je to bilo?

— Mislim oko šest.

— Dakle, on leži tu od šest sati ujutro — reče čovek iz Misurija, a onda nastavi sa ispitivanjem: — Jeste li videli da je ovamo dolazio Džoni Behan?

— Ne.

— Dobro razmislite, molim vas!

Kovač odmahnu glavom.

— Dođite, maršale — reče Džordžijanac. — Idemo Ešlenu.

Mek Lovel progundā: — Da, setio sam se. Video sam ga, bio je ovde oko... oko devet sati.

— Je li bio sam?

— Da, sam je došao, ali... — On naglo ućuta.

— Pred kancelarijom ga je neko čekao.

Kovač pogleda maršala. — Odakle to znate? I zašto mene ispitujete, kad znate.

— Ko ga je čekao pred kancelarijom?

Kovač spusti glavu, uze ponovo čekić i tek onda odgovori:

— To ne mogu da kažem.

— Zašto ne možete da kažete?

— To vi znate isto tako dobro kao i ja. Ako se u Tombstonu otvore usta, može se lako desiti da ih više ne možete zatvoriti.

— Idemo, maršale — viknu Holidej sa vrata. — Mi moramo da govorimo sa Ešlenom!

Kovač besno odbaci klešta da su odletela i sa zveketom udarila o jednu metalnu ploču.

— Ešlen? Šta hoćete vi od njega? Šta on uopšte zna? Ništa! On je samo veliki brbljivac u gradskom veću, a osim toga niko i ništa. Ja dobro znam da momak ima pik na mene, otkada sam odbio da mu dam ćerku. Uostalom, mislim da ćete razumeti da ne mogu da vam kažem

ko je stajao pred Behanovim vratima, jer bi taj odmah znao da ste to od mene saznali. On me je video.

— Onda, u redu — klimnu Vajat i izađe sa Holidejom napolje.

Prešli su preko ulice i ušli u Oriental salun, gde su nekoliko minuta razgovarali sa gostioničarem.

Ali ni od njega nisu ništa doznali.

Kada su bili ponovo na ulici, seti se Dok Holidej:

— A Rozi Džindžers?

— Ona se boji — odgovori Vajat.

Išli su ulicom Alen sve dok nisu došli do ulice koja je vodila u bar Rozi Džindžers.

Tu na uglu nalazila se jedna brijačnica.

Oni su ušli u nju i kockar odmah sede u stolicu, dok se maršal smestio kod prozora i osmatrao ulicu. Najednom opazi da iz Hormanove staje izlazi jedan stari čovek čupave bleđožute brade, sa džakom na leđima.

— Hej, pa to je stari Flanagan! — uzviknu Vajat.

Berberin podiže glavu pogleda u tom pravcu i klimnu glavom.

— Da, on ide kući na ručak.

— Kući? Zar više ne stanuje iza pilane, kad ide u sasvim suprotnom pravcu?

— Ne — odgovori berberin dok je stavljao čisti beli peškir oko Džordžijančevih ramena. — Flanaganovi ne stanuju tamo već više od godinu dana.

— A gde stanuju?

— Preko puta bara Rozi Džindžers.

Dok Holidej skide peškir sa sebe, gurnu ga berberinu u ruku i objasni mu:

— Predomislio sam se. Nisam još mnogo zarastao.

Dva prijatelja su brzim koracima pošli niz ulicu i kada su bili u blizini Rozinog bara čovek iz Misurija pokaza glavom na prilično veliku kuću koja se nalazila preko puta.

— Samo ova kuća može da bude Flanaganovih. Pripadala je Majku Andersu. Bio je prezadužen, a osim toga strašna pijanica. Možda je već i mrtav.

Oni zastadoše pred kućom. Vajat udari samo jednom o vrata mesinganom ručicom i odmah se pojavi Lori Flanagan. Kada je videla ko je pred vratima, ustuknula je uplašeno.

Maršal dodirnu obod šešira u znak pozdrava i upita:

— Mogu li da govorim sa mister Flanaganom?

Lori se okrete i otrča u kuhinju.

Odmah se pojavi stari Flanagan, poguren i neuredne brade. Pantalone su mu tregerima bile povučene do ispod pazuha, a košulja razdrljena.

On stade ispred čoveka iz Misurija.

— I nas dvojica da se jednom ponovo vidimo, maršale — obrati se on Vajatu Erpu prkosnim glasom, dok je desnom rukom prelazio preko prljave i masne kragne.

— Želeo bih da govorim sa vašim mladićima, mister Flanagan.

— Sa kojim od njih? — upita stari promuklo i zabaci glavu tako da se u njegovim bleđoplavim očima video lukav sjaj. — Ja imam više sinova, maršale. Ukupno pet.

— Mene samo interesuje gde su Hal i Ed?

— Hal i Ed? — ponovi stari. — Oni su u gradu. Oni rade.

— A, rade! A gde, ako smem da pitam?

— U pilani. Tamo gde smo rani-je stanovali.

— Ovde u kući nije nijedan od njih?

— Ne — odgovori stari Flanagan.

— Ali spavaju ovde?

— Da.

Maršal priđe bliže Flanaganu i unese mu se u lice:

— Mister Flanagan, jutros je u ovoj ulici ubijen jedan čovek!

Tomas Flanagan ustuknu.

— Ovde?

— Vi znate za to ubistvo.

— Ako mislite na Kornelija, u staji gde radim čuo sam da je ubijen. Uostalom, to znaju svi u gradu, pa kako ja da ne znam? Ali nisam znao da je ovde ubijen.

— Vi znate nešto o tome?

— Ja? Ne. — Stari odmahnu glavom, a onda se na njegovom licu na-jednom pojavi pakostan osmeh. — Vi sigurno znate više nego ja.

— Flanagan, vi znate šta se ovde događa i očigledno hoćete da budete sukrivac. Ako računate sa idiotskom optužbom, koja je podignuta protiv mene, onda moram da vas razočaram. Nemojte uzalud da se nadate. Vi mora nešto da znate o celom ovom događaju. Korneli je ubijen ovde u ovoj ulici i pred vašom kućom.

Ali stari se nije dao. Čutao je i gledao maršala, osmehujući se hladno. — Onda se potrudite, maršale — reče — da pronađete ubicu pre nego vas odvedu na vešala.

— Ako imate neke veze sa ubistvom, Flanagan, onda je udario tuk u luk. Ovog puta vi ste umešani u ubistvo i budite sigurni da se nećete izvući.

Posle tih reči u očima starog video se strah. — Šta hoćete da mi do-kažete, Erp? Ja sa ovom stvari nemam nikakve veze.

Vajat se bez pozdrava okrete i sa Dokom Holidejem izađe iz kuće. Kada su izašli u ulicu Alen, maršal zastade i pogleda zamišljeno prema staji za iznajmljivanje konja.

— Gde je Kornelijev konj?

Dok Holidej pogleda na tu stranu. Odmah je razumeo maršala.

— Vi mislite: ako je tamo gde radi stari Flanagan, onda imamo i braću Flanagan.

— Još ne, ali to bi bio važan po-datak.

— Na žalost oni nisu uspeli da pronađu Kornelijevog konja. Opis konja, dobijen od jahača koji je Kornelija usput sreo, nije odgovarao nijednom konju u Hormanovoj staji.

— Sada smo tamo gde smo počeli.

Berberin je stajao na ulazu berbernice. Mahnuo im je rukom i pozvao.

— Dok dođite. Sada nema niko-ga.

Holidej se okrete maršalu.

— Ne bi nam škodilo kad bismo se ošišali i obrijali. Osim toga, možda ćemo nešto doznati od njega. On je govorniji od drugih.

Ali ni tu nisu imali sreće. Berberin nije znao ništa da im kaže.

Sveže obrijani i podšišani izašli su iz berbernice, prošli Firststrotom i ušli u široku ulicu Fremont neda-leko od ulaska u O. K. koral.

Vajat Erp pogleda niz ulicu i opazi pred Milerovim barom nekoliko ljudi koji su takođe njega primetili.

Holidej zazviždi tiho. — Hej, ako među onima nije Džoni Ringo, onda ću popiti svoju poslednju rakiju.

Vajat se okrete.

— U pravu ste. On je stvarno među njima.

Oni su nastavili uz ulicu Fremont i skrenuli udesno prema groblju. Lagano su išli dalje i najzad ugledali humke sa krstovima i nadgrobnim spomenicima.

Levo pored jednog drveta stajao je vranac. Čim ga je Vajat opazio, ubrzao je korake.

Holidej je takođe opazio konja. — Ovo postaje zanimljivo — došapnuo je Vajatu.

Obojica su znali tog konja, a još bolje jahača kome je pripadao.

Kada su stigli do ograde, koja je bila podignuta oko groblja, ugledali su i čoveka koji je stajao pred jednim nadgrobnim spomenikom. Visok, krupan, oborene glave i sa šeširom u ruci.

Ajk Klanton!

Rančer i nekadašnji vođa bande je nepomično zurio u humku.

Vajat i Holidej su ga posmatrali nekoliko trenutaka, a onda se Dok okrete i šapnu: — Vajate!

— Šta je? — upita maršal isto tako tiho.

— Neko dolazi za nama.

— Ko?

— Naš prijatelj Ringo i ostali.

Vajat se ne okrete. Stajao je pored ograde i nije skidao pogled sa čoveka koji se još uvek nalazio pored groba svoga brata.

U grupi, koja se približavala groblju, bilo je četiri čoveka.

Jedan je išao napred. To je bio visok čovek, elegantno odeven. Njegovo smeđe prugasto odelo bilo je oivičeno na reverima i džepovima crnom svilom. Na beloj košulji sa riševima isticala se jako zelena mašna od somota i žuti prsluk koji se video ispod otvorenog kaputa. Imao je šešir iste boje kao odelo. Sve je izgledalo potpuno novo.

Uzao i glatko lice tog čoveka je dobro delovalo. Ali ono što je ostavljalo upravo neprijatan utisak bila je činjenica da je svoj opasač nosio preko elegantnog kaputa. Opasač je bio nov, od svetle kože, pun metaka i po jednim revolverom kalibra 38 sa svake strane. Uspravnog držanja, jahao je pred ostalima. Oči boje ćilibara uperio je u dva čoveka iz Dodž Sitija.

On je bio sin emigranta iz Austrije, Johana Ringolda, koji je bio poznat na celom zapadu ili bolje reći ozloglašen. Ringold u poslednjih deset godina nazvan Džon ili Džon Ringo bio je opasan varalica u kartama i revolveraš. Njegova upadljiva elegancija bila je maska za ono što je stvarno bio.

Tri čoveka omanjeg stasa iza nje bili su odeveni u kaubojska odela prekrivena prašinom. Lica su im tvrde crte, a oči mračan izraz. Izgleda da nisu bili iz Tombstona.

Šta su oni tražili na tombstonskom groblju?

U kući koja se nalazila na maloj uzvišici ispred groblja i bila poslednja u nizu kuća, pojavila se na prozoru Alma Hoveland da pokupi krevetske stvari koje su ležale na njemu. Na jednom joj pogled privuče grupa ljudi koja se približavala groblju.

Ringo i njegova tri čoveka su se

približili na dvadeset jardi Vajatu Erpu i Dok Holideju.

U tom trenutku okrete se Ajk Klanton i začuđeno pogleda dva čoveka kod ograde. Pogled mu se zadržava na Vajatu Erpu.

Čovek, koga su nekad nazivali krajem Arizone, natuče šešir na glavu, još jednom spusti pogled na grob i pođe.

— Hej, Holidej! — razleže se baš tada piskav glas revolveraša Ringa.

Džordžijanac, koji je stajao sa strane i držao bandita na oku, podiže glavu.

Bandit se približi još nekoliko koraka, stade u raskorak i spusti ruke iznad drške revolvera.

To je bio tipičan stav revolveraša Džoni Ringa.

Oko Džordžijančevih usana zaigra prezriv osmeh, a u očima se pojavi ledeni sjaj.

— Holidej! — uzviknu revolveraš. — Prešao sam prilično dug put da bih vas našao.

Dok Holidej zabaci glavu i odgovori hladno:

— Da ste malo razmislili, ne bi ste polazili na ovaj put. Gde ja mogu da budem? U Dodžu ili Tombstonu. Poznao sam jednog čoveka, koji nije razbijao glavu gde bih mogao da se nalazim u trenutku kada je hteo da me poseti. On je samo napisao dva pisma: jedno je uputio u Dodž, a drugo u Tombston.

Ovaj odgovor zbuni bandita. On malo nakrivi glavu i ispod oboda šešira nastavi da gleda kockara.

— I? Šta je bilo napisano u pismu?

— Molio je da mu na neki način obezbedim mrtvački sanduk — odgovori Holidej i okrete se.

Revolveraš poblede, pođe napred i viknu:

— Holidej! Ja sam išao za vama da za vas obezbedim jedan kovčeg.

— Izgleda imate vremena na pretek — odgovori kockar izvanredno hladno. Način na koji je govorio bio je pravi otrov za Ringa, dosipanje ulja na vatru banditove mržnje prema čoveku za koga je kucalo srce žene koju je on do ludila voleo.

Ringo uzviknu besno:

— Ovog puta ste se prevarili, Holidej! Sada je gotovo sa vama! I da se razumemo: moji prijatelji su istog mišljenja.

Holidej se opet okrete i pogleda letimice tri čoveka koja su stajala iza Ringa.

— Kakvi tipovi! — promrmlja.

Kockar uze kutiju iz džepa, izvuče iz nje dugačku rusku cigaretu i gurnu je među bele, pravilne zube. Onda levicom uze palidrvce iz džepa na prsluku i kresnu njime o nokat palca iste ruke. Kada je prinosio plamen cigareti, okrete se Ringo ljudima koji su iza njega stajali:

— Pogledajte ga, momci! To je on. A onaj što stoji pored njega, okrenutih leđima kao da uopšte nismo tu, to je Vajat Erp. On je takođe na mom spisku!

Holidej odbaci palidrvce, duboko povuče dim i izbaci ga u kolutovima kroz nozdrve. Najednom on se nasmeja. Ali taj smeh nije ništa dobro nagoveštavao. Odjeknuo je tvrdo i oporo, tako da su banditi osetili kako im uz leđa ide jeza. Da li su bili svesni ko stoji pred njima, sa kime hoće da se upuste u borbu? Možda se neko od ovih ljudi kaje što je pošao sa bezobzirnim Ringom. Borba protiv Doka Holideja i maršala Erpa

je isto što i samoubistvo. Možda im je tek u tom trenutku to postalo jasno.

Ringov glas ih je trgao iz tih strahovanja:

— Hej, momci, pa vi se valjda ne plašite njih dvojice?! To bi bilo smešno! Konačno, nas je četvoro.

Banditi poteraše konje bliže i zastadoše na devet jardi od Holideja i Erpa.

Šta je bilo sa Ajkom Klantonom? Bilo je isključeno da je on ugovorio sa Ringom da dođe na groblje, jer niko nije mogao znati da će se baš tada Vajat Erp i Dok Holidej zadesiti na groblju. Ali pošto su se oni našli između njega i Ringa on je morao da se odluči.

To je i učinio, i to odmah.

Prošao je pored Vajata Erpa i Dok Holideja do drveta pored koga je stajao njegov konj, uzeo uzde i uzjahao ga.

Ring se okrete.

— Ajk! — odjeknu njegov glas između grobova.

Rančer samo okrete glavu i mračno odmeri Ringa.

— Šta hoćeš?

Glas Ajk Klantona zvučao je neprijateljski i odbijajuće.

Revolveraš se podiže i podboči o bema rukama.

— Zašto odlazite, Ajk?

— A zašto ne bi trebalo da odem? — odgovori rančer. — Ja sam bio na grobu mog brata. Ovde više nemam nikakva posla.

— Pa vidite da smo spremni za borbu sa Vajatom Erpom i Dokom Holidejom, a i vi ste tu...

— Slučajno — odgovori rančer. — Sasvim slučajno sam se našao ovde.

On podiže uzde i konj otkasa na jugozapad prema preriji.

Ring besan steže zube i huknu.

— Šteta — začu se ironičan Holidejev glas. — Bili biste dvojica.

— Dvojica? — prasnu revolveraš. — Još uvek smo četvorica!

— Četvorica? — ponovo odjeknu hladan, podrugljiv smeh Džordžijanaca. — Ne, Ringo, vi ste sami!

Revolveraš uzmače jedan korak unazad, raširi ruke i okrete se da vidi svoje ljude.

— On je lud! — uzviknu nesigurno. — Mora da je poludeo!

— Ne, sasvim sigurno nije — odgovori Holidej mirnim glasom.

Vajat Erp, koji je do tada gledao za rančerom, okrete se polako i ispitivačkim pogledom pređe preko četvorice bandita. Zatim pođe lagano napred, pravo prema Ringu.

Bandit je stajao sve dok mu se Vajat Erp nije približio na četiri koraka. Tada počeo da uzmiče.

— Ljudi, takav je on! Nemojte da vas uplaši. Zgrabite psa! — vikao je povišenim glasom.

Ali on sam pođe jedan korak u stranu. Kad htjede da se maši za revolver, opazi da kockara već drži u rukama svoja dva.

— Grom i pakao! — prosikta.

Banditi iza njega nisu to ni primetili. Jedan od njih jurnu pravo na čoveka iz Misurija, koji varkom tela izbeže napad i istovremeno desnim krošom snažno pogodi čoveka i obori ga.

U to je već i drugi bandit stigao do Vajata. I njega jakim udarcem u glavu natera da poklekne. Treći čovek je ostao na svom mestu i mašio se za revolver.

U levisi čoveka iz Misurija munjevito se nađe „bantlajn specijal”. —

Ostavi pucaljku na miru, momče, inače ćeš ležati tu gore pored mladog Bili Klantona, pre nego što bi to želeo.

Čovek, koga je Vajat udario u glavu, podiže se ječeći. To je bio teksaški drumski razbojnik Hikok.

— Džoni! — zagrme on. — Šta je? Zašto ništa ne preduzimaš?

Ringo nije mogao ništa da učini. Stajao je sa raširenim rukama i ispruženom desnom nogom i zurio u Doka Holideja.

— Šta da preduzmem, idiote? Pogledaj ga!

Hikok okrete glavu. — Mislio sam... ti si tako brz, Džoni...

— Da, — umeša se Holidej u njihov razgovor. — Na jeziku je on uvek bio brz.

Ringo poče da se guši od besa. Iz njegovog tamnocrvenog lica nestade sva krv.

— Gubite se! — naredi maršal banditima.

Ringo procedi gadnu psovku i obrati se drugovima:

— Ol rajt, momci, ovog puta nismo imali sreće. Ali nadam se da ćemo je idući put imati.

— To vam ne bih savetovao, Ringo — dobaci mu čovek iz Misurija, okrete revolver u ruci, vešto ga spusti u futrolu i pođe.

Dok Holidej je takođe vratio dva revolvera u futrolu i okrenuo leđa banditima.

U tom trenutku kalifornijski pljačkaš poštanskih kola, Čeri Anderson, napravi najveću grešku u svom životu. Njega je tri godine ranije kod Sud Blendeda iznenadio šerif Bekerson baš u trenutku kada je napao poštanska kola. Tada je napravio veliku grešku, jer je udario šerifa u

bradu tako jako da ga je oborio na zemlju. Sada je napravio drugu grešku, a ta je bila znatno veća i po nje-
ga kobna.

Bandit je verovao da Erp i Holidej, čim su se okrenuli, više ne obraćaju pažnju na njih. Ali to je bila njegova velika zabluda, jer kako Erp, tako i Holidej, nisu ispuštali bandita iz oka.

Anderson se elastično odbaci u stranu, u isto vreme izvuče revolver i promuklo dreknu. Njegov uzvik pomeša se sa pucnjavima.

Preko groblja su prošli tri metka, koliko je bilo ispaljeno.

Andersonov metak nestade u pesku, više jardi ispred Dok Holideja. Druga dva ispaljena metka bila su namenjena banditu. On, se pogođen sa oba, zatetura unazad, a onda pade ničice u vreli pesak Tombstona.

Čeri Anderson se više ne pomače.

I Vajat Erp i Dok Holidej držali su revolver u rukama. Obojica su pu cali.

— Ubistvo! — dreknu Ringo izbezumljeno.

Vajat se okrete i odmeri revolveraša kao dijamant tvrdim pogledom, onda vrati revolver u opasač i pođe prema banditu.

— Šta ste rekli, Ringo?

Revolveraš ga nesigurno pogleda, a onda ustuknu jedan korak i reče:

— On nije imao oružje u rukama. To vi znate isto kao i ja. Momci mogu to da posvedoče. Osim toga, vi ste jutros već ubili jednog čoveka, Erp...

Od snažnog udarca pesnicom u čelo banditu noge pokleknuše, on pade na kolena pred čovekom iz Misurija i zajeca.

— To ćete zažaliti, Erp!

Jedva to izgovori, podiže se i teturajući se pođe. Druga dva bandita išla su za njim.

Vajat ih zadrža. — Hej, ponesite ranjenika! — naredi im on.

— Kuda? — prasnu Hikok.

— To mi je svejedno. U gradu stanuju dva lekara. Odnosite ga doktoru Tomzenu. On stanuje u Fremont ulici, nedaleko od Milerovog bara.

Banditima nije ostajalo ništa drugo nego da učine što im je Vajat Erp naredio. Oni se sagnuše, podigoše svog ranjenog druga i odvukoše ga.

Ringo se teturao ispred njih i svi se udaljiše.

Maršal izvuče maramicu iz džepa i obriše ruke.

— Zgadio mi se taj momak.

Holidej klimnu glavom.

— Ne mogu da se oslobodim osećanja da će nam on prirediti još mnogo neprilika.

*
* *

Na veliki šank bara u Kristal Palasu, obložen mesingom, bio je naslonjen jedan čovek.

Ubica Kilbi!

Pred sobom je imao čašicu konjaka, koji je pio u malim gutljajima. Onda se osvrnu po baru.

— Da li je ovde uvek u ovo vreme ovako tiho?

— Ne, — odgovori barmen — nije uvek. Ali u gradu opet vri.

— Da, već sam čuo. Vajat Erp i Dok Holidej su ovde.

— Da — odgovori barmen oprezno. — I oni su ovde..

Kilbi je imao oko trideset i devet godina i govorio je narečjem Kalifornije.

— Ko je bio čovek koga su jutros ubili? — upitat on kao uzgred.

Barmen slegnu ramenima. — Ja ga ne poznajem, ali kažu da je to šerif iz Nogalesa.

— Da li ga je uistinu ubio Vajat Erp?

— Ubio? — upita barmen. — Kako vam je to palo na pamet?

— To sam čuo u gradu.

— Ja nisam ništa čuo o ubijanju, mister. Meni su ispričali da je maršal pucao u njega. Ali trebalo bi čuti šta kaže mister Erp.

— Ah — reče Kilbi i nastavi podrugljivo — ako neko drugi ubije nekog čoveka to je ubistvo, a ako to učini Vajat Erp onda je to delenje pravde!

Barmen se nagnu preko šanka i reče, zaboravljajući na malopredašnju opreznost:

— Vajat Erp je maršal, mister, i svako zna da se on, kao niko drugi, bori za pravdu i zakon!

Kilbi baci dva novčića na šank, osvrnu se još jednom po baru i prostoriji za kockanje koja se nalazila uz bar, a onda napusti Kristal Palas. Kada je izašao na ulicu ugledao je jednu mladu ženu kako iz Grand hotela izlazi na trem. Mogla je da ima dvadeset i pet godina. Bila je lepa, ali njeno lice je već imalo pečat preživeliosti. Kosa, crvena kao plamen, padala joj je u dugim uvojcima na uzana, nežna ramena. Ona mu se približavala. Kada je prolazila pored njega, pogledala ga je svojim neodoljivo lepim smaragdnozelenim očima. Ova vrlo elegantno odevena žena ušla je u Kristal Palas.

Prošlo je već dosta vremena kako je ona nestala iza dvokrilnih vrata na ulazu, a Kilbi je još uvek u nosu osećao njen miris.

Čovek iz Kalifornije se okrete na peti i pođe za nepoznatom ženom. Ali žena nije bila ni u prostoriji ni za šankom.

Kilbi je pronađe pozadi, u sali za kockanje. Barmen je stajao uz njen sto i čekao da ona poruči što želi.

Kilbi prođe pored šanka i uđe u kockarnicu. Kod stola lepotice zastade. Zapovedničkim pokretom on udalji barmena od stola.

Žena podiže oči. Kilbi oseti njen pogled do srži. On krutim pokretom skide šešir, malo se pokloni i upita nemarnim tonom:

— Može li se sesti, madam?

Žena slegnu ramenima.

— To morate sami da znate, mister...

— Kilbi. Zovem se Kilbi.

— Što se mene tiče, možete se zvati kako hoćete — odgovori žena hladno.

— Da li smem da znam kako se vi zovete — upita čovek iz Kalifornije.

Žena zatrese glavom.

— Ne, to ne smete.

Ona uze karte i poče da reda pasijans.

Kilbi povuče stolicu i sede, ne skidajući pogled sa mlade žene. Pokreti njenih finih, belih ruku su ga fascinirali.

— Dajte već i meni jednu kartu — reče on nestrpljivo.

Žena je oborene glave ispod oka promatrala čoveka koji je sedeo za njenim stolom. Od tog pogleda njemu jurnu jače krv kroz vene.

Najednom dve karte padoše ispred Kilbija na zelenu čuju. Žena je i pred sobom otkrila jednu kartu.

Počinjao je ajnc u dvoje, ta najomiljenija igra na celom zapadu, ali istovremeno i najopasnija.

Kilbi uze svoje dve karte i klimnu glavom.

Žena mu pruži još jednu. On traži i četvrtu i dade ženi do znanja da mu više ne daje karte.

Ona otkri svoje karte. Imala je dvadesetijedan.

Kilbi malo preblede. On baci karte na sto, previše je kupio.

— U šta igramo, u stvari? — upita mlada žena.

Duboka bora ureza se između čupavih obrva čoveka iz Kalifornije.

— Ako nemate ništa protiv, u „zlatnu lisicu"... dvadeset dolara u zlatu.

Žena se složi.

Kilbi izvadi iz džepa zlatnik od dvadeset dolara i baci ga na sto.

Mlada žena ga hladnokrvno privuče. Uzela ga je za prvu dobivenu igru.

Ubica Kilbi se na to samo nasmeši. On ponovo zavuče ruku u džep, izvadi drugi zlatnik i njega baci na sredinu stola.

I žena gurnu svoj tek dobiveni novac i podeli karte. Pred Kilbijem na zelenoj čoji ležale su dve karte.

Čovek ih uze i pogleda. Za trenutak oči su mu sevnule od ljutine. To je ženi bilo dovoljno. Ona je znala da će sa sledećom kartom on opet imati previše...

Ali Kilbi nije tražio kartu.

Oko usana mlade žene zaigra smešak. Ona otkri svoje karte, zatim sledeću, pa još jednu. Onda diže pogled sa karata i uroni ga u oči svog partnera.

On baci svoje karte na sto ali sa osmehom na licu.

Opet je izgubio.

Žena privuče zlatnike.

— Zar je partija gotova? — upita Kilbi.

Okolo usana lepe žene lebdeo je pod rugljiv osmeh.

— Ako ste rešili da već u rano jutro izgubite šesdeset dolara u zlatu, mister Kilbi, ja nemam ništa protiv.

Čovek iz Kalifornije odgovori:

— Ko govori o šezdeset dolara, madam? Ja igram u sve što ste dobili i stavljam celu sumu.

— Izgubili ste četrdeset dolara i stavlimate četrdeset? O! rajt, dakle igramo u četrdeset i novih dvadeset... znači u šezdeset!

I tu rundu je izgubio Kilbi.

On odmah ustade i osloni se rukama na naslon stolice.

— Imate suviše sreće, madam — reče.

Mlada žena se ironično nasmeši, očevidno zadovoljna.

— Sopstvena nesreća nije uvek sreća za onog drugog, mister Kilbi. To treba da znate.

Kilbijeve oči se smanjiše. — Može da bude, madam, — odgovori on, okrete se i ode do šanka.

— Konjak — poruči.

Barmen gurnu poručeno piće.

Kilbi se nagnu prema mladiću i tiho ga upita:

— Ko je ova žena?

Ali on ne dobi odgovor, jer su se u tom trenutku zaljuljala vrata i Dok Holidej uđe u bar. On baci ispitivački pogled na čoveka kod šanka, kao i na ženu, ali ničim nije odao da ju je video. Lagano se približi šanku i barmen mu brzo priđe.

— Čime da vas poslužim, Dok?

— Molim jednu rakiju, Džek.

Kilbi nije odvajao pogled od kao rubin, crvene tečnosti, koja je stajala pred njim. Još nije počeo da pije.

I najneupadljiviji čovek može da se ponaša upadljivo, a da toga nije

svestan. Kilbi se baš tako ponašao, zureći u čašu sa konjakom. Svaki drugi čovek bi bar glavu okrenuo da pogleda usamljenog gosta koji ulazi u bar u te podnevne sate, pogotovu što je bar bio potpuno prazan.

Ali on nije čak bacio nijedan pogled ispod oka i to je izazvalo podzorenje Doka Holideja.

Barmen je stajao pred Džordžijancem i gledao ga iščekujući.

Na licu mlade žene dogodila se velika promena od ulaska Doka Holideja u bar. Njene velike zelene oči postadoše još veće kada je ugledala kockara, a crvenilo je oblivalo njene obraze dok je nepomično zurila u Holideja.

Pošto joj Džordžijanac nije uputio ni jedan jedini pogled, ona skupi karte i podiže se. Lagano se približi šanku i stade između Kilbija i Holideja.

Zabacivši glavu, reče sa lakim podsmehom:

— Gledaj, koga sve neću sresti u lepom, starom Tombstonu!

Džordžijanac okrete glavu sasvim malo u stranu, podiže levu obrvu i odgovori: — Da, to se stvarno može reći. Helo, mis Higin!

Glas mu je zvučao potpuno ravno-dušno.

— Helo, Dok Holidej!

Kad je Kilbi čuo to ime, on podiže glavu i pogleda u ogledalo iznad šanka, u kome je mogao da vidi Džordžijanca. Brzo uze čašu i ispi ko njak u jednom gutljaju, što inače nije imao običaj. Čim je platio, okrete se i izađe iz krčme.

Laura Higin gurnu novac preko šanka i pogleda barmena. Ovaj bistar momak je odmah razumeo, stavio je novac u kasu i bez reči nestao iza zavese od perli.

Sada su Holidej i Laura Higinis u sali bili sami. Pogled lepih Laurinih očiju se odmah izmeni. Ironija nes-tade iz njega, a i njeno veselo drža-nje.

— Kako ste, Dok? — upita Laura izmenjenim glasom.

Kockar pripali cigaretu, osloni se laktovima na šank i zagleda pred se-be.

— Čudno pitanje! Pitanje kakvo se u ovoj zemlji retko čuje, mis Higinis. Kako ste vi?

— Dobro — odgovori Laura brzo. — Od pre nekoliko minuta.

Dok Holidej pogleda mladu ženu ispitivački. On je već godinama poz-navao lepu Lauru Higinis. Kada ju je prvi put video bila je vrlo mlada. Jedva je imala šesnaest godina. Bilo je to u Ejbilin. Ona je sedela sa svo-jim ocem, jednim beskrupuloznim čovekom, koji je htela da Higinis sedne za Džordžijančev kartaški sto da odigraju partiju karata.

Dok Holidej nije hteo da igra, ali nije postojala nikakva mogućnost da to izbegne. Higinis je izgubio. Zbog toga se toliko razbesneo da je Džor-džijanca nazvao varalicom. To je bio njegov kraj. Prvi je potegao revol-ver i imao nesreću što je to uradio protiv bržeg čoveka.

Od tog dana je lepa Laura Higinis pratila kretanje Doka, Holideja sa mržnjom, koja se tri godine ranije u Santa Feu, izgleda, pretvorila u ljubav. Ali tada je Laura doživela drugi udarac, udarac koji žena nje-nog kova nije mogla lako da preboli: čovek, koga je volela, odbio ju je! U stvari, Holidej je izbegavao mladu ženu što je ona protumačila kao pre-zrenje.

Zbog ovoga se ona još ranije nago-dila sa banditima da ubiju Doka Ho-

lideja, a sada je išla za čovekom, ko-ji je u samoodbrani ubio njenog oca i prezreo njenu ljubav, obuzeta lju-bavlju i mržnjom u isto vreme.

Dok je stajao tu pored nje. Od njegovog pogleda uzburkala joj se sva krv, iako je odmah osetila u tom pogledu nešto odbijajuće.

— Vi mi nećete verovati, Dok, ali ja sam samo radi vas došla u Tomb-ston — rekla je iskreno.

— Zašto da vam ne verujem, mis Higinis?

Tamno crvenilo oblilo je njene ob-raze.

Sa kakvom ravnodušnošću je on to rekao. To ga nije nimalo dirnulo. Da, nijednom ga nisu uzbudile njene iz-jave i priznanja, a to je bilo najgore za Lauru Higinis.

Ona je volela tog privlačnog, pa-metnog i tako elegantnog doktora Holideja. U stvari ga je volela od prvog njihovog susreta, a da toga nije bila svesna. Ona nikada o tome nije razmišljala i to je bila njena greška. Možda je mogla da pronade put do srca tog čoveka, jer ona je bi-la zanosno lepa žena, kakva se ret-ko mogla naći u toj zemlji.

Ali Laura Higinis nije umela da nađe taj put. Ona je volela da osva-ja na brzinu i da joj isto tako brzo pripadne sve što je htela da ima. Za-to nije mogla da pregori što joj Džordžijanac nikada nije poklonio ni najmanju pažnju.

Ona spusti ruku na njegovu i ti-him glasom mu reče: — Ja vas vo-lim, Džoni!

Holidej je pogleda i zavrte laga-no glavom.

Laura ustuknu kao da je osetila ujed zmije otrovnice.

— Kakvo poniženje! — prosikta.

— Ja vam ga nisam pričinio, mis.

— Vi niste? A ko, ako niste vi?

— Vi sami.

Holidej baci novac na šank, okre-
te se i pođe izlazu.

Žena, u čijim očima se video bes,
viknu za njim: — Dok!

Holidej stade i lagano se okrete.

— Mis Higin — reče on hladno.

— Htela sam nešto da vam kažem.

— Pa zar mi niste sve kazali?

— Ne. Džoni Ringo je u gradu.

— Kakvo iznenađenje — pretva-
rao se Holidej da je zbunjen.

— Ah, izgleda da vas to nimalo ne
uzbuđuje.

Holidej odmahnu glavom i malo
se nasmeši.

— Ne, mis Laura, to me apsolutno
ne uzbuđuje.

Kad je rekao „mis Laura” pogrešio
je, jer ona mu odmah priđe i uhva-
ti ga za ruku.

— Džoni, ja bih vam mogla pomoći
protiv Ringa.

— Zahvaljujem, ali meni nije pot-
rebna pomoć.

— Ipak! On nije sam došao. Poveo
je devet ljudi sa sobom.

To je u svakom slučaju bilo izne-
nađenje, ali Holidej nije dozvolio da
se to primeti.

— To meni ništa ne znači — odgo-
vori mirno.

— Da li bismo danas mogli veče-
rati zajedno? — upita Laura gotovo
očajnim glasom.

Holidej podignu ramena i povuče
ruku iz njene.

— Što se mene tiče, možemo —
odgovori on, ne obrativši pažnju na
pobedonosni sjaj u njenim očima.

— Gde? Ovde? — upita ona brzo.

Dok Holidej klimnu glavom. —
Kako vi hoćete.

Njemu je bilo svejedno gde će jes-
ti sa njom! Laura Higin ovog puta

potisnu ljutinu i oseti ogromnu ra-
dost zbog trijumfa jer je poverovala
da je nešto uspela kod čoveka koga
je volela. On će sa njom večerati i
to u Kristal Palasu! Svi će ih videti
i dendi Ringo, koji je odavno progno-
ni, i on će videti da je uspela da u-
čini ono što je on smatrao za nemo-
guće.

— Dakle, do večeras, Dok! Biću
ovde u osam sati.

Holidej samo klimnu glavom, ok-
rete se i izađe napolje.

Kada je izašao na trem, on opazi
Vajata kako stoji preko puta, pred
ulazom u Grand hotel.

Holidej mu priđe.

Maršal pripali cigaretu i obavesti
ga:

— Vaša prijateljica Laura Higin
je došla.

— Znam — odgovori Holidej. —
Već se dogovorila sa mnom da ve-
čeramo zajedno.

— Aha, niste mogli da izbegnete.

— Na žalost, ne.

— Sada mi je jasno zašto je i Rin-
go ovde.

Šta više, nije ovde sam — dodade
Holidej.

— Tri tipa koje je doveo već smo
upoznali.

— Tri! Laura Higin mi je rekla
da ih ima devet.

— To nije isključeno — odgovori
maršal.

Za to vreme su njih dvojica stigli
do radnje Frenka Livinigstona i ušli
u nju.

Jedan omanji dežmekast čovek
pođe im u susret. Pošto je protrljao
ruke o svoju zelenu kecelju, pređe
njima preko čelave glave, na kojoj
je bilo samo nešto malo kose i ne-
sigurno se nasmeši.

— Gle, gle, kakva visoka poseta! Maršal Erp i Dok Holidej! Šta to treba da znači?

— Tražim jednog konja — reče Vajat.

— Ja ne prodajem konje.

— Vi dobro znate da ja ne name-
ravam da kupim konja od vas, Li-
vingstone. Ja tražim konja Džefa
Kornelija.

Livingston se namršti.

— Kakve ja veze imam sa Korne-
lijevim konjem?

— To bih i ja hteo da znam — od-
govori Vajat, koji zapazi nesigurnost
u trgovčevom ponašanju. Zato odlu-
či da igra na jednu kartu.

— Konj je kod vas, Livingstone.
Hajde priznajte, čoveče!

Trgovac zabaci glavu.

— Ja sam pošten čovek, maršale...

— Ne lažite. Pretražiću vaše staje.

— Vi to ne možete da uradite, ne-
mate pravo na to, maršale — reče
drhtavim glasom Livingston. — Ja
nisam učinio ništa protuzakonito.

— To ćemo videti.

Vajat prođe pored trgovca, stiže
do vrata koja vode u dvorište i ot-
vori ih. Trgovac povika za njim: —
Čekajte, Erp!

Livingston je žurio za maršalom,
pokušavajući da ga stigne.

Pre nego što je izašao iz kuće, tr-
govac je opipao desni džep na kapu-
tu, što nije promaklo Doku Holideju.

Vajat je bio već na sredini dvo-
rišta dok je trgovac tek silazio niz
stepenice.

— Erp, čekajte!

Maršal stade. — Konj je, znači,
ovde? — upita on.

— Ovde, ne, ja... ali možda bismo
mogli... mislim...

— Ne gnjavite, čoveče. Ja nemam
vremena.

Trgovac je stajao pred maršalom i
uzdisao.

— Recite mi, maršale, kako vam je
uopšte palo na pamet da je konj kod
mene?

— To je moja stvar. Dakle?

Livingston zavrte glavom. — Konj
nije kod mene.

— Tako? A zašto onda trčite za
mnom tako nervozno?

— Zato što me vi pravite nervoz-
nim. Da, vi me nervirate.

— Ja ću sada da pregledam staju,
Livingstone. Vi možete poći sa
mnom. — Vajat u nekoliko dugih ko-
raka dođe do staje. Kada je otvorio
vrata, Livingston zastade i osvrte se.
Pošto nije video Holideja u dvorištu
on zavuče ruku u desni džep kapu-
ta.

Četrdesetogodišnji trgovac nije se
plašio da izvuče jedan deringer re-
volver sa dva metka iza leđa čuvara
zakona.

Tada se začu fijuk jednog metka
i oružje izlete iz Livingstonove ruke.

Zapanjeni trgovac odskoči.

Na vratima kuće stajao je Dok
Holidej, a u ruci mu se pušio revol-
ver.

— Znae šta, mister — doviknu
Holidej trgovcu odsečnim glasom —
ja ne volim kada neko poteže revol-
ver iza maršalovih leđa.

Livingston se, bled kao kreč, os-
loni na vrata staje.

Vajat se samo malo osvrnu, podiže
„deringer“, gurnu ga u opasač i ne-
stade u staji.

Konj koga je tražio nije bio tu.
Potražio ga je i pozadi u zobnici, ali
ga ni tamo nije bilo.

Na kraju jednog hodnika ugleda
vrata, koja su bila zatvorena katan-
cem. On se okretu i viknu:

— Livingstone!

Trgovac se nije usudio da se pomeri sa svog mesta.

Dok Holidej stiže do njega, zgrabi ga i gurnu u hodnik.

— Vi ne čujete da vas zovu, čoveče?

Livingston otetura napred. Kada je stigao do maršala, promućao je:

— Konj nije ovde.

— Vidim ali sada hoću da znam zašto ste se usprotivili da pregledam vašu staju, mister?

Trgovac krišom pogleda u vrata.

Vajat uhvati taj pogled. Šta je u toj prostoriji?

— Tu? Ništa — promuća trgovac i znoj mu poče izbijati po čelu.

— Ništa. Ako nem ništa, zašto su vrata zaključana.

— Pa... to je moja zobnica. Tu imam vreće sa kukuruzom. Pošto sam više puta bio pokraden sada zaključavam tu sobu.

— Ipak bih ja hteo da je pogledam.

— Nećete! Na to nemate pravo.

Dok Holidej zgrabi trgovca za ramena.

— Mister Livingston, vi ste očigledno već zaboravili da ste potegli revolver na čuvara zakona dok vam je bio okrenut leđima. Verovatno ne znate šta to znači!

— Znam, ali to sam činio u očajanju, jer nisam hteo...

— Šta niste hteli? — brzo mu upade u reč Holidej.

... da maršal ovde zavlači svoj nos. On nema pravo da to čini. Ovo je moje vlasništvo i ne moram da dozvolim da se pretražuje.

— Ja tražim konja čoveka koji je jutros ubijen u Tombstonu — odgovori oštro Vajat Erp. — Podozrevam da kod vas nešto nije u redu.

— Zašto tako mislite? — zamuća trgovac.

— Reći ću vam. Vi ste u prijateljstvu sa Hal Flanaganom?

— Ja sa Holom? Da, nekada sam bio, ali to prijateljstvo je raskinuto još pre tri godine.

— Slab vam je to izgovor. Nego otključajte već jednom ta vrata.

— Ja više nemam ključeve.

— Onda ću morati da ih otvorim silom.

— To ne smete!

Maršal uze čekić koji je ležao na simsu prozora i njima snažno udari dva puta po bravi. Ona popusti i vrata se sa škripom otvoriše.

Livingston se povuče jedan korak unazad. Kad je hteo da se još povuče oseti revolversku cev uprtu u njegova leđa.

— Ostani gde si, prijatelju — začu se glas Džordžijanaca.

Prostorija, koju je Vajat otvorio, bila je u potpunom mraku. Ipak je maršal nazreo krajeve velikih greda. On začuđeno pogleda trgovca preko ramena.

— No, ovde su imali posla tesari, Livingstone.

Livingston brzo reče: — Glupost! Šta vam pada na pamet!

Dok Holidej prođe pored trgovca, pogleda u mračnu prostoriju i kresnu palidrvce.

Trgovac je bio sve bleđi.

Vajat pođe polako napolje. — Zakleo bih se da je Kornelijeve konj kod njega. On se ponaša vrlo sumnjivo.

— Slažem se — odgovori Holidej.

Dva prijatelja su izašla iz dvorišta i našla se na ulici.

— Šta sada kažete?

— Lepa gomila jednakih dugačkih greda, poludugačkih i potpornih. Ako bi se sastavile dobilo bi se oko trideset ili četrdeset vešala — odgovori Holidej.

Otkriće, do kog su došli sasvim slučajno, bilo je čudovišno. Trgovac Frenk Livingston, koji je prodavao poljoprivredne alatke, imao je iza staje u zatvorenoj sobi delove vešala!

— Da li je on nešto primetio? — upita maršal.

Holidej odmahnu glavom. — Ne verujem, ali on je pretrpeo takav strah kao da njega vode na vešala.

— Hoću da odem još do Gundramove pilane. Ed Flanagan je sa njegovom sestrom u prijateljstvu. Nije isključeno da je Kornelijev konj tamno. Sve mi se čini da te lopuže imaju veze sa njegovom smrću.

— Sigurno imaju — reče Holidej.

Baš kada je stavljao cigaretu u usta iznenada iza sebe začu svoje ime. On odskoči i u istom trenutku mu se stvori revolver u ruci.

Preko, na uglu Tirdstrita, stajao je Džoni Behan i vikao:

— Dok Holidej, u Livingstonovom dvorištu je bilo pucnjave. Slutim da ste vi pucali. Ja neću da se u gradu puca. Dakle, okanite se toga.

Kockar veštim pokretom ruke vrati oružje u futrolu i dugim elastičnim koracima pođe ka Džoni Behanu. Na pola jarde ispred njega on zastade.

— Vi ste nešto kazali, Behan?

Šerif ustuknu i odmahnu glavom. U očima mu se ogledao užasan strah.

— Inače, hteo sam ja vas još

nešto da pitam, Behan! Zatvorenicima koje je trebalo da odvedete za Feniks...

Šerif se okrete i otrča odatle, smešno tapkajući nogama.

Dok Holidej je gledao za njim i vrteo glavom.

*
* *

Gundramova daščara nalazila se na istočnom kraju grada, gde više nije bilo kuća već samo nekoliko nakrivljenih koliba, dotrajalih ambara i praznih korala. Gundram je imao veliko imanje sa više stovarišta, velikom stambenom zgradom i jednom alatnicom.

Džes Gundram je bio tridesetih godina. Plavokos, sa svetlim očima i četvrtastom glavom. Imao je sasvim kratak vrat, nasaden na masivan trup. Preko košulje bez rukava nosio je zelenu kecelju. Stajao je pored testere i pokazivao jednom mladom radniku kako će ravno pretesterisati gredu.

Kada je opazio dva čoveka, ostavi mladića i pođe njima u susret.

— Da li mene tražite, maršale? — uzviknu dok je prilazio čoveku iz Misurija.

Vajat odmahnu glavom.

— Ne, mister Gundram. Ja tražim jednog konja.

— Konja?

— Da, konja Džefa Kornelija.

— Ali zašto kod mene?

— Da li je Ed Flanagan kod vas?

Gundram zavrte glavom.

— Ne, njega odavno nisam video.

Vajat je već hteo da se okrene, kad primeti pogled Doka Holideja koji mu dade znak da stane.

Maršal je neupadljivo pratio njegov pogled i preko, u odškrinutim vratima stovarišta, primeti revolversku cev.

Maršal polako pođe i nađe se u zaklonu jedne drvene grede.

Dok Holidej je stajao iza Gundrama, tako da je bio zaštićen njegovim telom. Kada se maršal, okrenuo, u ruci je imao veliki „bantlajn” revolver.

Gundram je zaprepašćeno zurio u oružje.

— Šta to treba da znači? — promuća on.

— To isto sam se i ja zapitao kada sam tamo preko, kroz odškrinuta vrata, ugledao čoveka sa koltom.

Gundram proguta pljuvačku, onda priđe maršalu i podiže ruku na zakletvu.

— Vajate, kunem vam se da sa ovim nemam nikakve veze. Mladića nisam više hteo da pustim u kuću, pogotovu što ni moja sestra neće više da se viđa sa njim. Ali on je opet došao.

— Ed Flanagan, dakle? — reče Džordžijanac. — Čekajte, maršale, taj je moj!

On pređe preko dvorišta, uđe u alatnicu i kroz prozor sa druge strane izađe napolje.

Trčeci pređe rastojanje od alatnice do zadnjeg zida velikog slagališta. Tu opazi u visini svoje glave jedno prozorče, koje je bilo otvoreno. Oprezno pogleda unutra i opazi čoveka kod vrata.

To je stvarno bio Edvard Flanagan!

Holidej provuče revolversku cev kroz prozorski otvor i otkoči oruž-

je. Tvrd, metalan zvuk natera bandita da se trgne.

— Baci oružje, Ed!... Tako, a sada podigni obe ruke u vis. Više! Još više! Sada se sasvim polako okreni!

Kada se bandit okrenuo, vrata su se otvorila i na njima se iza Flanagan pojavio maršal. On zgrabi bandita za ramena i izvuče u dvorište.

Bandit je bio momak dvadesetih godina, srednjeg snažnog rasta, svetlih očiju i pepeljasto-plave kose. Bio je odeven kao kauboj. Oko bokova je nosio opasač načičkan mecima, a od oružja je sada imao samo nož.

Vajat mu oduze i to jedino oružje i oštro ga odmeri.

Strah, koji je obuzeo bandita kada ga je Dok Holidej iznenadio, najednom je iščezao. U očima mu se ogledao prkos.

Maršal stade pred njega sa prekrštenim rukama preko grudi i upita ga opuštenim glasom:

— Gde je konj?

— Ne znam o čemu govorite?

— Hoću da znam gde je konj!

— Već sam vam rekao da ne znam o čemu je reč.

— Vi ste sklonili Kornelijevo konja.

— Ja nemam ništa sa Kornelijem. Šta se mene tiče njegov konj?

— To ne prolazi kod mene, Flanagan. Već sam bio i kod tvog oca, a razgovarao sam i sa tvojom sestrom i sa Rozi Džindžers.

Maršal nije uspeo da izblefira bandita.

U Flanaganovim očima nije se video ni strah ni bes; samo prkos.

— Vi možete da radite šta hoće-

te, maršale. Ja nemam ništa sa Kornelijem, a još manje sa njegovim konjem.

— Zašto ste, onda, stajali iza vrata sa uperenim revolverom?

— Zato što sam mislio da neko hoće da napadne Gundrama. Konačno, on će biti moj šurak.

Vajat pogleda Gundrama koji spusti glavu.

— Jeste li čuli, mister Gundram? Vaš budući zet je hteo da vas brani revolverom. Nije prepoznao Doka Holideja i mene na rastojanju od devet jardi. Vrlo je žalosno što ćete imati poluslepog zeta.

Dok je ovo govorio, maršal je stigao do ulaza u staju.

— Stoj! — Bio je to Flanaganov glas. Ruka, koja je automatski poletela ka oružju, napipala je praznu futrolu. Osim toga, u istom trenutku on oseti cev Holidejevog revolvera na svojim rebrima.

Vajat Erp uđe u staju. Kad je posle jedne minute izašao, vodio je konja mrtvog Džefa Kornelija.

— Žalim, Gundram, što moram da odvedem vašeg zeta. Ali utešite se. Vaša sestra će sigurno naći boljeg muža.

— Šta to treba da znači? — prasnu Gundram.

— To znači da će Flanagan visiti.

— Zbog čega?

— Zbog ubistva Džefa Kornelija.

Eda Flanagan su zatvorili u stari zatvor Virgila Erpa.

Vajat Erp je stajao pred rešetkama ćelije i gledao u lukave oči bandita.

— Ko je ubio Kornelija?

Flanagan mu se nasmeja u lice.

— Ja sam mislio da ste ga vi ubili, maršale.

— Ako budeš sebi dozvoljavao bezobrazluke, onda ćeš zlo proći, mladiću. Dakle, ko ga je ubio?

Ed pogleda po ćeliji, a onda se spusti na ležaj u uglu.

— Ne znam. Tražite ubicu. Ja nisam ubio Kornelija.

— Ali ti si doveo Kornelijevo konja u Gundranovu pilanu...

— Ja to nisam učinio. Sam đavo zna kako je tamo stigao.

Vajat pođe, ali preko ramena još dobaci banditu:

— Ti ne shvataš ozbiljnost svog položaja, momče. U mrtvačnici leži čovek koje je ubijen, a ti si njegovog konja pokušao da sakriješ. Mora da si prilično glup, Ed, kad ne znaš šta to znači.

Bandit skoči sa kreveta i žurno prođe rešetkama. Rukama obuhvati gvozdene šipke i zagrme:

— Šta hoćete time da kažete, Erp? Šta?

— Sudija će ti reći, Flanagan.

— Recite mi vi!

Vajat se vrati, stade uz same rešetke i pogleda prestupnika pravo u oči.

— U redu, reći ću ti: sudija će te osuditi na smrt, Ed.

— Na smrt — ponovi bandit bez daha. — Mene? Zašto? Ja nisam ubio Kornelija. Kada su ga dovukli u dvorište... — On naglo učuta.

Vajat mu zgrabi ruku i snažno je stegnu.

— Njega su dovukli u vaše dvorište! Ko ga je dovukao, Ed?

— Ja ne znam!

— Govori!

Bandit spusti glavu.

— Ne, ja neću... nemam šta da kažem, ali mogu da se zakunem da ja nisam ubio Kornelija.

— Ali ti znaš ko ga je ubio.

— Ne, ni to ne znam. — Onda posle kratkog ćutanja dodade tiho: — On je već bio mrtav kada sam ga video.

— Kome pričaš te priče?

Mladić podiže glavu i dreknu:

— To je istina! Moj brat Hal može to da potvrdi!

Vajat je izašao iz šerifove kancelarije. On je znao da ništa više neće izvući iz mladog bandita. Taj Ed Flanagan bio je prestupnik najtvrdog kova. Njegova porodica bila je poznata u celoj pokrajini. Ranije su bili povezani sa Klantonovom bandom i uvek su bili umešani u napade i pucnjave. Ed i Hal su uspevali do tada da se drže po strani od svih tih opasnih situacija ali sada je jedan od njih bio u sosu. Pod sumnjom da je ubica.

Traganje za ubicom Džefa Kornelija nije bio sasvim bez uspeha. Čovek koji je sakrio njegovog konja bio je u zatvoru. Ali da li je on bio i ubica? Konačno, bila je stvar sudijske da to utvrdi. Samo, maršal se nije mogao time zadovoljiti. On sam je hteo da nađe ubicu.

Dok Holidej je bio na tremu pred šerifovom kancelarijom.

— Pogledajte tamo dole! — Holidej pokaza glavom u pravcu ulice Alen.

Vajat pogleda na tu stranu i ugleda grupu jahača kako jašu ulicom Alen.

— Aha, naš prijatelj Džoni Ringo je sa njima!

— Do đavola, ako ono nije Bili Flečer, onda su moje oči gadno oslabile — uzviknu Holidej.

— Jeste, Flečer je — potvrdi Vajat — a pored njega jaši još gori momak: Lari Lemon.

Holidej začkilji na levo oko.

— Lemon? Crni Lemon iz Santa Fea?

— Baš on.

Jahači su došli bliže i tek tada su opazili dva čoveka na tremu.

Ringo pogleda bledolikog Flečera i nešto mu doviknu. Flečer htede da upozori Lemona na dva čoveka iz Dodža, ali ovaj je dao znak da ih je video.

Stigli su do šerifove kancelarije, ali se tu nisu zaustavili.

Lari Lemon, koji je sada jašio prvi, zaustavi se ispred Harperovog bara-krčme koja se nalazila u blizini šerifove kancelarije.

Banditi kliznuše sa konja i prebaciše uzde preko grede za vezivanje. Lagano predoše stepenice trema i nestadoše u krčmi.

Dok Holidej odbaci opušak cigarete u velikom luku na ulicu i reče:

— Ovde se našlo sasvim lepo društvo. Stari Tombston je opet oživeo.

Maršal dodade:

— Ja čak imam osećanje kao da je tek sada počeo da živi...

*
**

Teksašaninu se suviše oteglo vreme dok je čekao svoja dva prijatelja. Pošto nije znao kuda su otišli, na recepciji je ostavio cedulju sa

porukom da je otišao u Oriental salun.

Izašao je iz „Ruske kuće” Neli Kešmen i pošao prema ulici Alen. Baš u trenutku kada je stigao do ulice Alen, Vajat Erp i Dok Holidej su poprečnom ulicom išli prema hotelu da potraže njega.

Gorostas pređe na drugu stranu i zaustavi se pred Kristal Palasom. On pogleda preko vrata i pored šanka ugleda jednog mladog čoveka, koji je, izgleda, bio prilično pijan.

Teksašanin već htjede da se okrene, kad začu glas mladića:

— Dođi ovamo, dugački! Popij jedno piće... Mora da ti je grlo sasvim suvo. Dođi! Ako Džimi... ako Džimi... ako Džimi King nudi piće... onda on nudi...

Luk Šort je razmišljao.

Džimi King? Zar to nije mladić koji je u Nogalesu onako uvalio u neprilike predsednika opštine? Onaj što je učestvovao u zajedničkoj igri sa Finom Klantonom, šerifom Kornelijem i drugim banditima? Teksašanin odgurnu vrata, krila se razmakoše i on uđe u krčmu, u kojoj, sem Džimi Kinga, nikog nije bilo.

Teksašanin mahnu barmenu:

— Viski!

Džimi King se glupo smeškao i pridržavajući se za šank pođe prema Luku Šortu.

— Hej, ti si prilično otišao visoko, momče! Je li... je li... hladno tamo gore?

— Ne, ali ako siđem, tebi će biti prilično toplo, mladiću.

— He, he, he. — Pijanac je mlatao rukom. — Samo bez nervoze, dugački. I ja sam bio tako velik. Ja znam kako je to. To je u đavola žalosno... ali ja sam Džimi King, ve-

ličanstveni momak... — Zaplitaو je otežalim jezikom, ponovo uzeo čašu, polovinu viskija prosuo, a ostatak mu je iscurio niz uglove usana na košulju i prsluk, stvarajući tamne mrlje.

Teksašanin nije skidao pogled sa Džimi Kinga. On dohvati čašu u kojoj su stajale cigare.

— Uzeću jednu, konobaru.

Luk Šort kresnu palidrvce ispod ivice šanka i prinese je cigari, neprestano gledajući pravo u staklenaste oči bandita.

— Ti si, dakle, Džimi Kang...?

— Da... Džimi King...

— Iz Nogalesa, zar ne?

— Da. Ti me poznaješ, dugački?

— Površno. Tebe i tvog prijatelja Kornelija i druge.

— A, onda si... jed... jedan od... naših?

Iznenada Teksašanin ispruži levicu, zgrabi mladića za prsluk i povuče ga sebi.

— Ko je ubio Kornelija?

Bandit je hvatao vazduh. — Ja... ja to ne znam...

Luk ga podiže u vis kao neko dete, prodrmusa ga snažno, a onda ponovo spusti.

— Govori, mladiću, ili ću napraviti pitu od tebe.

King, već napola ošamućen, posrne unazad, uhvati se rukama za šank i poče da miče usnama, ali se nije čula nijedna reč.

Teksašanin steže pesnice.

— Govori, momče! Govori, ako ti je mio život.

— Šta treba da kažem? — promuća bandit.

— Hoću da znam ko je ubio Kornelija?

— To ne znam. Ja ga nisam ubio.

Ja nisam sa njim stigao ovamo jer sam odjahao kasnije... Posle maršala... Ja stvarno ne znam ko je ubio Džefa.

— Ali ti si ipak pripadao njegovoj bandi!

— Nisam njegovoj. Ja sam u prijetljstvu sa Finom. Sa Kornelijem nemamo... mi sa njima nemamo nikakve veze...

— To ćemo videti. Dođi!

Luk ga zgrabi za kragnu, privuče k sebi i pogledavši kelnera upita:

— Je li platio svoju vodicu za ispiranje?

Kelner klimnu glavom potvrdno.

— Onda polazimo! — Luk baci na šank novac za svoj viski i izađe sa banditom napolje. Vukao ga je preko ulice sve do maršalove kancelarije. Čim je ušao video je da je neko morao biti tu jer svežanj ključeva za ćelije nije bio na svom mestu.

Teksašanin odvuče Kinga u dvorište i zatvori ga u alatnicu, koju je nekada Virgil Erp sa svojim pomoćnikom podigao.

Samo nekoliko minuta kasnije Luk Šort se pojavio na ulazu u Orijental salun. On uđe unutra i samo što je napravio tri koraka začuo je iza sebe škljocanje revolvera. Šort se polako okrete.

Pred njim je stajalo petoro ljudi sa revolverima u rukama.

Lari Lemon iz Santa Fea.

Bili Flečer iz Kolorado Springsa.

Džems Sirli Bil iz Tombstona.

Mali Vili Kramer iz rudarskog naselja, bandit koji je ranije pripadao bandi Klantonovih.

I Džoni Ringo!

— Ne pokušavaj da se makneš,

Šort — prosikta Ringo — jer ćemo te u istom trenu izbušiti.

— Da, da, na rastojanju od tri jarde ovako dobri strelci verovatno neće promašiti.

— Ne podsmevaj se, Šort! Diži ruke u vis!

Teksašanin lagano podiže snažne ruke.

Bili Flečer mu priđe, uze oba njegova teška revolvera iz futrola i gurnu ih u svoj opasač.

— Napred! — naredi Ringo.

— Kuda treba da idem? — upita Luk.

— To ćeš videti.

Ljudi su ga izveli napolje i odveli u kancelariju Džoni Behana.

— Štala je, naravno, prazna — primeti Teksašanin kada je video da nema šerifa. — Tačno tako sam i mislio.

Ljudi mu skinuše opasač. Flečer ga opipa ne bi li pronašao sakriveno oružje. Pošto nije našao ništa zatvoriše ga u srednju od tri ćelije.

Kada je Ringo zatvorio vrata za Teksašaninom, nasmeja se zlu-rado:

— Ha, ha, to smo dobro izveli, momci! Počeli smo od repa. Prvi vuk je uhvaćen.

Banditi su izašli iz zatvora. Luk Šort je još neko vreme mogao da čuje njihove glasove, a onda je nastala tišina.

Ispod šerifove ostave za hranu nešto je šušnulo, jedan mali miš pro-juri preko sobe i nestade u rupi na zidu.

Dugački momak iz Teksasa se grohotom nasmeja, a onda ispruži na ležaju u ćeliji.

Vajat Erp i Dok Holidej išli su prema Ruskoj kući. Kada su ušli u Čestnut ulicu maršal zastade.

— Treba još jednom da odem do Flanaganana.

Kada je stigao do ugla, na kojem se nalazio bar Vong Čina, začuo je korake.

Ubrzo je jedan jahač izjahao iz Flanaganovog dvorišta.

Čovek koga Vajat Erp uopšte nije očekivao da vidi ovde: Osvald Šibel! Čovek na čiji je ranč u Plavim brdima bio odveden i jedva izvuкао glavu!

Dok Holidej, koji je preko rame na pogledao maršala, šapnu:

— Šibel?

Maršal klimnu glavom.

— Pomislio sam. Mnogo liči na brata.

Oni su sačekali dok jahač nije stigao do ugla Čestnut ulice a onda Vajat Erp izađe na kolovoz.

— Helo, bos!

Šibel se okrete, a ruka mu poleti prema revolveru, ali se zadrža jer je maršal već imao kolt u levici.

Vajat pođe prema njemu.

— No, Šibel, ovo je neočekivano ponovono viđenje.

Lice Osvalda Šibela postalo je bledo kao kreč. Grozničavo je razmišljao šta bi mogao da učini.

— Sjašite — naredi mu maršal.

Rančer polako kliznu s konja.

— Pođite sa mnom!

Vajat ga odvede u maršalov zatvor, u ćeliju pored one sa Edom Flanaganom. Onda zaključa zatvor i izađe.

Dok je prolazio pored Behanove kancelarije nije slutio da samo na

deset koraka od njega Luk Šort sedi zatvoren.

Dok Holidej je čekao maršala ispred bara Vong Čina.

— Da li se što dogodilo? — upita maršal.

Kockar odmahnu glavom.

— Ne, izgleda da se čak ni u baru Rozi Džindžers danas ništa ne događa.

— Čekajte, molim vas, ovde.

Vajat pređe na drugu stranu ulice i uđe u Flanaganovo dvorište kroz širom otvorenu kapiju.

Na ulazu u staju stajala je Lori Flanagan. Kada je ugledala Vajata Erpa trže se.

— Maršal — uzviknu glasno.

Suviše glasno. Čovek iz Misurije je bio opomenut. On je stao uza zid i upitao:

— Da li je mister Flanagan kod kuće?

— Ne, moj otac nije ovde.

— A vaš brat Hal?

— Ni on nije kod kuće.

Vajat se okrete.

Lori mu pritrča.

— A Ed? Možda hoćete sa njim da govorite?

— Je li on ovde?

— Ne, on ne može da bude ovde kad ste ga zatvorili. Zašto ste ga uhapsili? On ništa nije učinio. On nema nikakve veze sa ubistvom.

— To tek treba da se utvrdi, mis Flanagan. Upravo je zapanjujuće kako se ovde brzo sve dozna. Ja sam vašeg brata zatvorio pre nepunih pola sata. I ako vas to interesuje, on nije sam. Osvald Šibel mu pravi društvo.

— Šta? Vi ste zatvorili i mister Šibela?

— Ako dozvoljavate, da.

— A šta hoćete od oca i Hala? Da nećete i njih da zatvorite?

— Baš o tome se radi, mis Flanagan.

Devojka je drhtala od straha.

— Mister Erp, ne znam šta imate protiv nas?...

— Protiv vas lično nemam ništa, mis Flanagan. Ali vaša porodica je toliko puta grešila da je moramo držati na oku. Vašeg brata Eda sam uhapsio zato što je Kornelijevo konja sakrio u Gundramovoj daščari. Šta biste vi mislili o čoveku koji sakriva konja ubijenog čoveka, mis Flanagan?

Devojka, jako uplašena, spusti glavu i okrete se da pođe.

— Čekajte samo još trenutak! Moram da vam postavim još jedno pitanje.

— Ja više nemam šta da vam kažem — prosikta ona.

— Mis Lori, ako znate ko je ubio Džefa Kornelija, vi mi morate reći njegovo ime.

— Moram da vam kažem, ali ja ne znam.

— Oj rajt, kako hoćete. Još jednom ću doći kada vaš otac bude bio kod kuće.

Vajat izađe iz dvorišta i brzo se popne na trem kuće. U nekoliko koraka je bio na ulazu u kuću. Vrata su bila samo pritvorena. On ih gurnu.

Na sredini hodnika stajao je jedan mladi čovek. Ličio je Edu Flanaganu kao jaje jajetu.

Bio je to Hal, stariji Edov brat.

Bandit odskoči i spusti ruku na dršku revolvera. Kada je prepoznao maršala ukloni ruku sa oružja.

— Erp, vi? Šta hoćete od mene?

— Ko je ubio Džefa Kornelija?

— Dok mu je postavljao pitanje Vajat je vrlo strogo posmatrao bandita.

— To ne mogu da vam kažem, mister Erp. Ali jedno vam mogu reći: Ed ga nije ubio! Vi nemate prava da ga držite u zatvoru.

— Prepustite meni, Hal, da odlučim kada imam prava nekoga da zatvorim. On je u Gundramovom dvorištu na mene vrebao sa revolverom u ruci. Osim toga, sakrio je u njegovoj pilani Kornelijevo konja.

Hal je zapanjeno zurio u maršala. Onda je prasnuo:

— Vas treba ubiti, Erpe, kao psa vas treba ubiti. — Kao... Kornelija! — dodade čovek iz Misurija.

Mladić je uzmakao sve do stepeništa.

— Vi se nećete usuditi da i mene šćepate, Erp. Ja imam prijatelje, moćne prijatelje.

— Kirk Mek Loverija, na primer, zar ne?

— Da Kirk Mek Loverija — ponovi bandit.

— Možda i Fina Klantona?

— Da, i Fina... — Bandit učuta da bi odmah nastavio: — Ne, sa Finom imam malo veze.

— Čini mi se da se Kirk Mek Loverijem imaš dosta veze.

Čovek iz Misurija se približavao banditu.

Hal je uzmicao stepenicu po stepenicu sve dok se nije okliznuo i seo. Ruka mu je opet bila na oružju.

— Ne pokušavajte da mi se približite, Erp! Ja imam oružje. Vi ga vidite. Moja ruka je na njemu. Vi nikako ne možete tako brzo da po-

tegnete oružje koliko brzo ja mogu da opalim.

Maršal je zastao i mirno gledao u Hala.

— Daj mi revolver, Hal!

— Ne, ne! Ni u kom slučaju. Ne pada mi na pamet. Budite sigurni da ću pucati. Ubiću vas! Neću dozvoliti da me uništite.

— Neću te uništiti, Hal, ali moram da te uhapsim.

— Zašto da me uhapsite? Ja ništa nisam učinio. Baš ništa! Budite uvereni da će mi moji prijatelji pomoći. Kunem vam se da će Mek Loveri doći ovamo i pozvati vas na odgovornost.

— Njega i onako čekam. Samo neka dođe!

Vajat je u dva koraka stigao do mladića, izvukao mu revolver iz futrole a njega odvuкао do vrata. Tu je zastao jer ga je Dok Holidej, koji je stajao preko puta na ulazu u salun Rozi Džindžers, opomenuo.

Vajat pogleda levo i ugleda četiri čoveka koji su krupnim koracima išli prema Flanaganovoj kući. Bili su to Lari Lemon, Bili Flečer, Sirli Bil i Ringov čovek koji je bio na groblju, Viliam Hikok.

Erp povuče Hala natrag u hodnik i zatvori ulazna vrata.

— Ima li koga u sobi? — upita maršal, ali Hal ne odgovori ništa već ga samo prkosno pogleda.

Maršal zakuca na vrata. Pošto se niko ne odazva on odgurnu vrata i uvede bandita u dnevnu sobu, čiji su prozori gledali na ulicu. To je maršalu odgovaralo jer je mogao da vidi bandite na ulici.

Oni su zastali nedaleko od Flanaganove kuće, pogledali prema vratima i neko vreme se nešto dogova-

rali. Onda se Bili Flečer odvoji od njih i pođe prema kapiji.

Vajat ščepa Hala, brzo mu zaveže ruke njegovim opasačem, zapuši usta maramicom i pričvrsti je još sa vratnom maramom. Onda izvadi iz džepa kožni pojas i njime zaveza Hala za nogu gvozdene peći.

— Na žalost, ovo moram da učinim, Hale. Odmah ću se vratiti.

On izađe iz kuće na dvorišna vrata i opazi Lori kako stoji pored korpe sa vešom, vadi ga iz nje i stavlja na konopac.

Flečer nije još primetio devojkę, jer nije mogao da je vidi sa ulice.

Vajat se prišunja do ugla kuće i čučnu iza jednog točka, koji je tu na zid bio naslonjen. Tada na ulazu ugleda Flečera udaljenog jedva pet jardi od njega.

Flečer pođe dalje. Kad stiže do ugla, Vajat skoči, ščepa ga i povuče snažno iza točka.

Pre nego što je mogao da zove u pomoć bio je na zemlji.

Vajat ga odvuče u kuću i u jednoj drugoj prostoriji zaveza bandita na isti način kao i Hala Flanaganana.

Kada je sa njim bio gotov, uđe u sobu gde se nalazio Hal i tu se sakri iza zavesе.

Hal se bacakao amo-tamo.

Vajat mu da znak rukom. Samo još malo i sve će biti gotovo.

Tri bandita su stajala napolju i gledala bez reči u pravcu gde je njihov drug iščezao.

Onda Sirli Bil naglo pođe da potraži Flečera.

Vajat ga propusti. On je znao da Džordžijanac neće pustiti bandita da izađe iz dvorišta. Znači od njega mu više ne može pretiti opasnost.

Tako je i bilo.

Holidej se pojavi na ulazu u dvorište, a da ga ona dvojica na ulici nisu primetili. On izvuče revolver i otkoči ga.

Bil na taj zvuk otkoči i htjede da izvuče kolt. Ali kada vide Holideja sa oružjem u ruci, on samo lagano podiže ruke u vis i više se ne pomače.

Maršal dođe do ulaza i otvori vrata. Kada je izašao na trem Lari Lemon se trže, a ruke mu poleteše revolverima.

Vajat Erp ga pogleda sa prezrenjem.

— To treba češće da vežbate, Lemone. Ovako ništa ne možete da uradite.

Revolveraš stegnu zube.

— Šta vi hoćete od mene, Erpe? Ja sa vama nemam nikakva posla.

— U vašem interesu bih hteo da da je tako, Lemone!

Bandit iz Santa Fea se bez reči okrete i sa Hikokom udalji, a da se nije nijednom osvrnuo. Očigledno da ga nije ni najmanje brinulo šta se desilo sa njegova dva druga.

Dok Holidej priđe Džems Sirli Bilu.

— Vidiš, Brosijuse, tako mi sređujemo stvari. Uvek sve lepo po redu.

Sirli Bil je stajao raskoračenih nogu na kućnim vratima. Oči su mu sevale od besa. Oružje mu je bilo za opasacem.

Džordžijanac više nije imao revolvere u rukama.

Sirli Bil nije znao da u dvorištu, tačno iza njegovih leđa, stoji čovek iz Misurija.

— Šta hoćete od mene, Dok? — dreknu on.

— Šta ste ovde tražili Lemon, ti i ostali?

— To vas se ne tiče!

— Ja mislim sasvim drugačije, momče.

— Da se ne osećate prejaki, Dok? Ovde je Flečer, a i Flanaganovi su na mojoj strani.

— Da, sigurno, Flečer je ovde. Ali da su Flanaganovi na tvojoj strani, to ne znam. Pre svega, obojica su zatvoreni. Ako se ne varam, tvoj prijatelj Bili Flečer je u vrlo sličnom položaju...

— Blef! — dreknu bandit. — Vi blefirate, ja vas znam Holidej!

— Malo tiše! — začu se glas čoveka iz Misurija iza njegovih leđa.

Brosijus otkoči u stranu, podiže visoko pesnicu i opsova.

— Neka vas đavo nosi, prokletniče!

Vajat mu priđe.

— Čujte, Brosijus, vi se opet nalazite u proketo lošem društvu!

Bandit je zurio u čoveka iz Misurija zakrvavljenim očima.

— He, pa valjda, mogu prijatelje sam da biram?

— Meni je svejedno sa kim se vi družite, Brosijus. Samo bih hteo da znam šta vi ovde tražite?

— Šta tražim ovde? Došao sam da posetim prijatelje.

— Znači, ljudi koji imaju na savesti Kornelija su vaši prijatelji.

— Korneli? Flanaganovi nisu mogli da ubiju Kornelija.

— Zašto ne?

— Zato što oni...

— Nastavi!

— Zato što jutros uopšte nisu bili kod kuće.

— Gde su bili?

— Bili su kod Rubinštajna noćas.
— Tako, kod Rubinštajna? Opet napolju, na njegovoj farmi. Verovatno poker, zar ne?

— Tačno obojica su bili tamo. Mogu da se zakunem, a i drugi će se zakleti.

— A ko su ti drugi?

— Pa oni što pripadaju našem društvu — odgovori bandit, a onda brzo upita: — Nećete, valjda i mene da uhapsite?

— Ne, Brosijue, to ne nameravam. Ali ako vas još jednom sret-nem, a vi pokušate da mi osujetite planove, onda ste gotovi. To vam obećavam. Gubite se!

Bandit brzo pogleda maršala, zaobiđe Dok Holideja i udalji se.

Petnaest minuta kasnije u zatvoru uz maršalovu kancelariju sedeli su Hal Flanagan i Bili Flečer.

U te sate salun Rozi Džindžers bio je potpuno prazan.

Vlasnica saluna je prala čaše. Najednom je čula odjek koraka na drvenom prolazu pored kuća, pomešan sa zveketom mamuza. Čaša joj kliznu iz ruke i razbi se na podu.

Na vratima se pojavi čovek koga je očekivala da vidi. Vajat Erp odgurnu vrata i lagano priđe šanku.

— Mis Džindžers, ja sam vas danas već pitao da li imate šta da mi kažete?

Mlada žena je ćutala.

— Jutros je ovde ubijen jedan čovek — nastavi maršal, naglašavajući svaku reč — a vi nešto znate o tome.

— Šta hoćete, maršale? Ja vam ništa ne mogu reći.

— Vi morate da mi kažete, Rozi Džindžers.

Žena zavrte glavom a onda odgovori tiho:

— Ne mogu!

— Dobro, mis Džindžers, ja sam vas upozorio kakve posledice će imati vaše držanje.

Najednom, sa neočekivanom žestinom, ona odgovori:

— Pa, Džef Korneli je bio bandit!

Vajat malo nakrivi glavu i odmeri je.

— Odakle vi to znate?

Preplašena Rozi stavi ruku na usta.

— Ja... ja to pretpostavljam — promuća.

— Tako, vi pretpostavljate! Ja bih voleo da znam kako ste došli do toga? Vi ste u pravu: Džef Korneli bio je stvarno bandit i pored toga što je bio šerif u Nogalesu. Ja čak verujem da je i on bio jedan od ljudi sa vešalima. Ali ko ga je ubio i zašto?

— Ja ne znam ništa, mister Erp, — odgovori mlada žena.

— Ne verujem. Vi morate nešto da znate i hoću da čujem šta je to.

— Ja vam ništa ne mogu reći — uzviknu ona preklinjućim glasom.

— Žao mi je, mis Džindžer, ali sudija će vas pozvati na raspravu.

— Na raspravu? Pa vi morate prvo da imate čoveka sa puškom pa onda tek da... — ona naglo ućuta a jako bledilo pojavi joj se na licu.

Zavladala je grobna tišina.

Nervi mlade žene su popustili i ona počela da plače.

Vajat je sačekao da se žena smiri, a onda ponovi svoj zahtev:

— Rozi, vi morate da mi kažete šta znate!

U tom trenutku na vrata iz dvorišta uđe u salu Dok Holidej.

— Ringo dolazi.

Maršal mu samo klimnu glavom i izađe na prednja vrata.

Vajat produži. Holidej mu se pridruži.

— Od Rozi Džindžers ništa nisam doznao.

— Drugome se nisam ni nadao — reče kockar. — Ona sigurno nešto zna ali se boji.

— Izgleda da je ceo grad zaplašen.

Ponovo su krenuli prema Ruskoj kući. Najednom kockar stade.

— Postoji još jedna mogućnost!

Vajat Erp ga pogleda radoznalo.

Holidej pogleda prema kolibama u rudarskom naselju.

— Tamo živi čovek po imenu Dafti...

Maršal puknu prstima.

— To je ideja. Hajdemo!

Samo nekoliko minuta kasnije prošli su takozvanom Peščanu ulicu, skrenuli u prvu poprečnu i zaustavili se pred jednom trošnom kolibom.

Vajat Erp zakuca na vratima.

Jedna žena sa detetom u naručju pojavi se na njima.

— Maršal! — uzviknu uznemireno. — Mister Erp! Hoćete li da uđete?

— Da, hteo bih da govorim sa mister Daftijem.

Žena obrisa jednu stolicu i ponudi je maršalu.

— Ne, hvala misis Dafti. Hteo bih samo malo da porazgovaram sa vašim mužem.

— Da, naravno — reče žena i iza-

đe iz kuće u dvorište. Već je htela da ode do susetke i da joj saopšti novost, kada opazi na ulici Džordžijanca oslonjenog na jedna kola.

Ona se predomisli i vrati se u dvorište.

Vajat Erp je posmatrao čovečuljka.

— Ja tražim ubicu Džefa Kornelija.

Dafti počeo oblizivati usne i pošto je nekoliko sekundi gledao negde pored maršala, konačno reče:

— Hm, to nije tako jednostavno. Valjda ne mislite da sam to ja bio?

— Ne gubimo vreme sa ovakvim razgovorima, Dafti. Ko ga je ubio?

— To ne znam.

— Ako nešto znate, Dafti, morate mi reći.

— Ali ja ne znam ništa, maršale. Ko je uopšte bio taj Korneli? Neki podmitljiv šerif.

— Da, bio je bandit. Ali ne neka beznačajna propalica. On je jedan od ljudi sa vešalima.

Čovečuljak jako nabra čelo, ali ne reče ništa.

Vajat pripali cigaretu i ponudi jednu Daftiju. Ovaj je uze prepolovi i jednu polovinu stavi u izgriženu lulu.

— Tako, dakle... — Pripali lulu i počeo gore-dole po maloj, prljavoj sobi.

Od čega je živio od tog vremena niko nije tačno znao. Ali jedino se znalo u Tombstonu: Daftiju su bile poznate sve tajne! On je znao sve što se događalo u Tombstonu.

Na koji način, to niko nije znao da kaže.

Vajat je Daftija nekad smatrao za posrednika Ajka Klantona ali ga je

on jednom prilikom uverio da nije to. Naime, neposredno pred okršaj u O. K. koralu poslao je Dafti jednog mladića sa porukom da dođe k njemu. Tada mu je Dafti rekao: Ajk planira nešto protiv vas i vaše braće, maršale.

Vajat je Daftija nagradio za to, iako je i sam već znao da se Ajk sprema za napad na njega. Ali tada mu je postalo jasno da Dafti ne pripada Kalntonovoj bandi.

Međutim, sada je opet počeo sumnjati u njega.

— Meni su neophodne čizme — poče Dafti — ali gledajući vaše moram da kažem da ni one nisu sasvim nove, iako su još dobre. Ali čovek kao što je veliki Vajat Erp ne bi trebalo da nosi čizme sa izlizanim potpeticama.

— Ja ću vam nešto predložiti, Dafti. Vi mi recite ko je ubio Kornelija a ja ću vam pokloniti moje čizme.

— Eh, ja bih vam, možda, nešto mogao reći, mister Erp.

— Recite već jednom! Videćemo da li je vredno poklona.

— To, naravno, ne znam ali toliko mogu da vam kažem da sam ga jutros video kada je projahao ovuda.

— Koga?

— Kornelija.

— Vi ga poznajete?

— Da.

— Odakle?

— Video sam ga jednom u Nogalesu. Moj brat živi tamo.

— I?

— To je sve.

— Hm, time nisi zaslužio ni jednu krivu potpeticu, Dafti.

— Pa, mislim, kako sam ga ja

video, možda ga je i onaj drugi video.

— Koji drugi?

— Onaj... koji ga je možda čekao.

Vajat nakrivi glavu i zažmuri na levo oko:

— Vi mislite da ga je neko vrebao? To je nemoguće. Ko je to znao da će on u osvit zore projahati kroz rudarsko naselje?

Dafti se nasmejao.

— Hm, to ne znam. Ali taj je, možda, ipak znao. U svakom slučaju, jahao je u velikoj žurbi za njim.

— Ko? — upita brzo maršal.

— Ja ga ne poznajem.

— Stranac?

— Da.

— Kako izgleda?

— Dovoljno sam rekao za ono što ste mi dali.

— Žao mi je — Vajat privuče novčanicu.

Bivši rudar poče da guta pljuvačku i njegova šiljata jabučica je išla gore-dole.

— Čekajte ja mogu još nešto da dodam.

— Molim, ja čekam.

— U ruci je imao pušku, vinčesterku. Više ne znam.

— Znači, ne nosi opasač?

— Ne.

— Koliko je star?

— Ne znam.

— Dvadeset?

— Ne.

— Šezdeset?

— Ne.

— Dakle, četrdeset.

— Otprilike toliko. To jest, izgleda stariji zbog brade.

— Dakle ima bradu?

— Da.

— Punu bradu?
— Ne.
— Kao što nosi Dok Holidej?
— Ne — nasmeja se Dafti. — Tako čista i uredna nije.

— Za ime boga, nemojte da vam izvlačim svaku reč iz usta. Govorite već jednom šta znate.

— Ja ne znam da li je to bio ubica. Ja sam video da je žurno izjahao upravo kada je Korneli pošao.

— Odakle?

— On je izašao sa onog uzanog puta koji između oronulih koliba vodi do stovarišta.

— U svakom slučaju vi ste ga osmotrili.

— Ne mnogo. Da sam znao kakve namere ima ja bih ga bolje pogledao.

Vajat je morao da prizna da je Dafti zapazio dosta stvari, ako je uopšte govorio istinu.

— Čovek je sledio Kornelija?

— Da, sledio ga je.

— Kako znate?

— Zato što sam izašao na dvorište, a iz njega se celom dužinom vidi ulica.

Vajat Erp okrete glavu malo u stranu.

— Jeste li sve pregledali, Dok?

— upita on nešto glasnije.

Vrata su se otvorila i Holidej opet proviri unutra.

— Da, maršale sve.

— Ol rajt, onda može da krenemo.

Dafti zgrabi novac i spretnošću mađioničara strpa ga u desnu manžetnu.

Maršal zavrte glavom, oprosti se od čovečuljka i izađe sa Holidejom napolje.

— Još jednom treba da govorim sa Rozi Džindžers.

— Verujete li da u ovome ima nešto istine? — upita Džordžijanac.

Vajat slegnu ramenima.

— To se ne može znati. U svakom slučaju nije nemoguće. Ali, naravno, nije isključeno da je Dafti sve to izmislio da bi došao do novca.

— Ne verujem da bi se usudio vas da laže — zaključio Holidej.

Kada je maršal ušao u bar Rozi Džindžers, Džoni Ringo je još uvek bio tu, naslonjen na šank.

— Ovo je da urlaš od besa. Nigde ne možeš nesmetano da staneš. Svuda uvek iskrasne vuk!

Bandit se brzo približavao vratima i pre nego što je izašao dodao je:

— Ali ja sam vam prorekao Erp... svako će doći na red!

Vrata su se zalupila za njim.

Vajat pogleda vlasnicu saluna:

— Žao mi je što sam oterao takvog gosta, mis Džindžers. Verovatno nije ni platio.

— Ah, to mu se češće događa.

— Ja sam ponovo došao jer moram da vas upozorim, mis Džindžers.

— Mene da upozorite? — upita devojka uplašeno.

— Da.

— Na koga?

— Jednog čoveka. On je srednjeg rasta, četrdesetih godina, ima čupavu bradu i pušku.

Rozi Džindžers se najednom izmeh. Na njenom licu video se strah, a ruke su joj počele drhtati. Lagano izađe iza šanka i stade ispred Vajata Erpa.

— To... je on...

Maršal je uhvati za ruku.

— Rozi, recite konačno šta znate?

Mlada žena je sada drhtala celim telom. Bez reči se okrenula i istrčala napolje.

Vajat je jedan trenutak gledao za njom a onda je napustio salun.

Rozi je stajala u hodniku, naslonjena na zid, sa glavom zavaljenom unazad i zatvorenih očiju. Srce joj je od uzbuđenja lupalo kao ludo. Onda se najednom trgnula.

Iza sebe je čula šum. Ona uplašeno pogleda u tom pravcu i opazi kako se na oknu, koji se nalazio na vratima hodnika, ocrtavaju konture nekog čoveka. Video se samo jedan deo njegove glave i ramena, ali to joj je bilo dovoljno. Odmah ga je prepoznala.

Bio je to Kilbi!

— No, Rozi, mene sigurno niste očekivali. Znam da nisam tako atraktivan kao maršal.

Bandit se lagano približavao ženi, koja se na svaki njegov korak trzala. Prišao joj je sasvim blizu tako da je osećala njegov vreli dah na svom licu.

— Da, draga moja, opet sam tu.

— Šta vi hoćete? — jedva je izgovorila Rozi, priljubljena uz hladan zid sa raširenim rukama.

— Šta hoću? Pa to je jasno! Hoću da razgovaram sa vama.

— O čemu?

— Hm, nas dvoje imamo dosta toga o čemu možemo da pričamo. Na primer o Korneliju... Vi ga poznajete?

Rozi poče da uzmiče pored zida.

Čovek poče odmah za njom.

— Ne bežite; srce, to vam neće baš ništa pomoći. Nas dvoje pripadamo jedno drugom.

— Kako? — upita ona uzbuđeno.

— Ja ne znam šta mene vezuje za vas?

— Jedna tajna, mis Džindžers.

— Ja ne znam o čemu govori-te.

— Ipak znate — dreknu čovek, a oči mu sevnuše od ljutine. — Govorim o ubistvu koje ste vi posmatrali.

— Dakle, priznajete? — upitala je jedva čujnim glasom.

— Šta tu ima da se prizna? Vide-li ste me i vi ste moj saučesnik. Da se dobro razumemo, Rozi Džindžers: saučesnik u ubistvu kažnjava se robijom. To vi isto tako dobro znate, kao i ja. Znači, krivi ste. Maršal se raspitivao o meni? Vi me niste izdali?!

— Gubite se ili ću ga pozvati.

— Pokušajte samo — prosikta čovek. — Ubiću vas!

— Pustite me na miru! Izadite iz moje kuće.

— Prvo hoću da jedem.

On se ne pomače sa mesta. Njegove hladne oči bile su prikovane za nju.

Rozi je protiv volje morala da pođe u kuhinju i da mu pripremi nešto za jelo.

Kilbi je pošao za njom, seo za mali sto i čekao.

Kada je jeo, zatražio je konjak.

Rozi ode u bar i uze bocu sa konjakom i čašu. Kad je to stavila pred njega, izašla je iz kuhinje.

Salun je još uvek bio prazan.

Maršal, koga je ovog puta toliko priželjkivala, nije se vratio.

Nije bilo nijednog gosta koji bi joj mogao priskočiti u pomoć.

— Vrata iza šanka se otvoriše i Kilbi proviri kroz njih.

— Srce, dođi ovamo sa nekoliko dolara.

Rozi odskoči kao da je osetila ujed nekog otrovnog insekta.

— Bestidniče!

— Ne tako glasno i žustro, mala! Vi znate šta time stavljate na kocku. Dakle, dajte dvadeset dolara!

Ona očajno otvori sanduče od cigareta u kome je čuvala novac i baci mu novčanicu od dvadeset dolara.

— Više da niste došli!

— Ali naravno da ću opet doći i to još večeras!

Rozi stegnu usne i zalupi vrata, ali ih brzo otvori opet. Kilbi je pogleda zažarenim očima.

— Znate, Rozi, počinjete da mi se sviđate.

— Ona se naglo okrete, izađe iz šanka i ode da sredi stolice u salunu.

Kad se nađe pored prozora, koji je gledao na ulicu, ona se trže.

Jedan jahač je ujahao u ulicu, dolazeći iz rudarskog naselja. Pred Flanaganovom kućom on zaustavi konja.

Kirk Mek Loveri.

— Ala ovaj čovek ima nerve! — prošaptala je Rozi za sebe.

Onda pomisli na čoveka u hodniku. Da li bi joj Kirk mogao pomoći da ga se otrese?

Ali ne! Ne može da traži pomoć jednog bandita protiv drugog.

Tada ona začu sikućući glas ubice, koji je još uvek stajao na ulazu u šank.

— Ne razbijajte glavu, uludo sr-

ce. Ukoliko je više ljudi upućenih u našu tajnu utoliko veća rupa u vašoj kosi.

Rozi zgrabi svojom malom rukom jednu metalnu pepeljaru.

— Migla bi vas...

— No, šta biste mogli?

Začuli su se koraci na tremu.

Vlasnica saluna vide da Kirk Mek Loveri ne stoji pored konja.

Desperados je znači bio na tremu.

On prođe pored prozora, iza kojeg je stajala Rozi, stiže do vrata i zastade sumnjičavo pred njima. Ispitivački pogleda unutra. Kilbi se na vreme oprezno povukao i bešumno zatvorio vrata za sobom.

Kirk Mek Loveri nije ušao u salun. Kad je ugledao vlasnicu saluna, okrete se vrati do kuće Flanaganovih.

Rozi otrča do vrata iza kojih se nalazio Kilbi i otvori ih. Hodnik je bio prazan. Ucenjivač je otišao. Ali ona je znala da će ponovo doći, i to još iste večeri.

Strah joj je stegao grlo kao gvozdeni обруč.

*
* *

Luk Šort se ispružio na ležaju i zaspao. Već se smrkavalo kada ga je iz sna trgao jedan šum. Brzo baci pogled kroz gvozdene rešetke i vide da je jedan čovek ušao u kancelariju. Prema prozoru koji je gledao na ulicu on u čoveku prepozna Džoni Behana.

Ovaj priđe svom pisaćem stolu, uze nekoliko listova papira iz fiokke, namesti mastionicu i uze pero.

Izgleda da nije primetio čoveka u ćeliji.

Teksašanin se grohotom nasmeja.

Behan se trže.

Da li nije znao da u ćeliji sedi zatvorenik ili je to zaboravio, tek njegovo zaprepašćenje je u svakom slučaju bilo iskreno.

— Recite, Behane, koliko će još trajati ova majmunska predstava? Vi mislite da imam želju da se nastanim ovde?

Papirnati šerif, kako ga je jednom nazvao Dok Holidej i što mu je odlično pristajalo, ustade i lagano se približi ćeliji, ali ne suviše da ga duge Lukove ruke ne bi mogle šćepati. Nešto kao osmeh pređe preko njegovog lica, a onda se poče kikitati isprekidano i suvo kao tuberkulozan bolesnik.

„Ovaj čovek nije normalan”, prođe kroz glavu Teksašaninu.

Luk se podiže i priđe rešetkama.

Ludački smeh umuknu. Šerifov pomoćnik uzmače.

— Jeste li pijani, Behan? — upita Teksašanin tiho.

— Ja? Ne, ne. — odgovori on promuklo. — Ali gotovi ste, Šort. Vi ste prvi, a onda će doći i drugi na red. Jedan za drugim, tačno po planu.

On stvarno nije normalan, pomisli gorostas, uze cigaru iz džepa, gurnu je među zube i pripali.

Behan je uzmakao još jedan korak. Osećao je neizmeran strah od Teksašanina.

— To je moja osveta! — jeknuo je on. — Uvek me je maršal čuškao amo-tamo, kako je on hteo. Da, to je radio taj veliki Erp kao da sam neki đaćić. Ali sada je kucnuo čas obračuna. Ja ne moram ni prstom

da maknem. Za to imam svoje ljude.

Luk Šort malo spusti glavu.

— Tvoji ljudi? Hoćeš li možda da mi tvrdiš da ti ovde nešto predstavljaš?

— Ne, ne, to ne tvrdim. Vi to uostalom dobro znate. No, ja poturam druge i pomeram ih kao šahovske figure. Sve. Napred oholi Ringo, onda ograničeni Klejborn, Džems Brosijus, razmetljivac i kako se već sve zovu.

— Aha, znači tako je to.

— Da, tako je. To je moja osveta. Oni će vas ubiti... za mene.

— Znači, oni za vas vade keste-nje iz vatre?

— Nazovite to kako hoćete, Šort. U svakom slučaju utoliću moju žeđ za osvetom. Sve ću vas vezati. Jednog po jednog. Vas prvog. Onda Doka. Na kraju će doći na red, veliki Vajat Erp. To će biti najlepši dan moga života!

Za Teksašanina nije bilo nikakve sumnje da ima posla sa umobolnikom. Bilo mu je čudno kako to nije ranije primetio. Verovatno zato što je bio čovek na koga su malo obraćali pažnju, ličnost koja nije ništa predstavljala i koga nisu uzimali ozbiljno.

— Biće mi zadovoljstvo da vas vidim obešenog, Šorte. Vas i otmenog doktora Holideja i slavnog Vajata Erpa. Najviše bih voleo da to bude istog dana. Ja ću klicati, klicati. Ali, naravno, u sebi — dodade on cerekajući se. — Do sada mi je uspevalo da se držim podalje od opasnih stvari. Ali nedavno nisam mogao da se izvučem. Vajat Erp mi je naturio u sudskoj dvorani da vodim zatvorenike. On je naredio

sudiji da me pošalje sa njima na daleki put do Feniksa. To mu neću nikada oprostiti!

— Znaš — poče nemarno Tekšanin — ti nisi imao mnogo posla sa momcima, Behane. Oni su se jedan po jedan vratili. Mogu se zakleti da su oni, koji se nisu vratili, otišli u drugom pravcu. Ako si ti bio u Feniksu, neka se ja zovem Behan, iako mi to nimalo ne bi bilo prijatno...

— To bi vam dobro odgovaralo! Nazvati se Behanom i pokriti se tako uvaženim imenom. Ne, vi ste bedni Luk Šort, dugajlija iz Teksasa, snažan kao medved, ali kome to ništa neće koristiti kada bude visio... Da, vi ste samo bedni Luk Šort!

Gorostas se bučno nasmeja.

— Ti si lud, Behane. Ja sam već odavno znao da s tobom nije sve u redu, ali da si ovako šupljoglav u to sam se tek sada uverio.

Džoni Behan priđe još dva koraka, pognu se, isturi glavu i prošikta.

— Samo govorite! Vičite! Vičite još glasnije. To vam neće pomoći. Vi ste u mišolovci. Ulovio sam lisicu, šta govorim... vuka sam ulovio! Hi-hi-hi!

On se naglo okrete i žurno uputi vratima.

— Treba što pre da odem odavde, jer ni najmanje ne želim da me ovde neko zatekne, pa da posle izjavi da sam znao da ste zatvoreni. Hi-hi-hi!

Vrata se zatvoriše za njim.

*
* *

Vajat Erp i Dok Holidej išli su prema rudarskom naselju. Kada su stigli u blizinu Daftijeve kuće, skre-

nuše levo jednom stazom prekrivenom korovom koja se završavala kod stovarišta. Trošne kolibe, koje su bile poređane duž nje, izgledale su nenastanjene.

— Ako se on tu zadržao, stvarno je mogao dobro da vidi cestu.

— Ali to je prilično neverovatno — primeti maršal. On gurnu vrata napuštene kolibe i pogleda unutra. Ne, ovamo nije ulazio niko za poslednjih nekoliko meseci. Sloj prašine, koja je ležala svuda, bio je tako debeo da bi se na njoj odmah video i najmanji trag.

Dva prijatelja su nastavila put.

Vajat Erp pođe oko zgrade, a Holidej ostade pred zaključanim vratima.

Kada je Vajat došao do zadnjeg ugla kuće, zaustavi se. Desno na zidu bio je prozor, a ispod njega na zemlji ležala je srča od njegovog razbijenog okna. Nasred srče video se otisak čizme. Po njemu se lako moglo zaključiti da je čovek, koji je nosio tu čizmu, iskočio kroz prozor.

Maršal dođe do prozora i pogleda unutra. Desno ispod prozora vide jedno zavijeno čebe na slamarici.

On brzo pođe natrag i obavesti kockara o onom što je otkrio.

Holidej pogleda duž zgrade i reče tiho:

— To bi, naravno, bila jedna mogućnost. Ako taj čovek sa puškom stvarno postoji, on je mogao ovde da se sakrije i sa ovog ležaja da ima pogled daleko u savanu. Ako je bio Kornelijev poznanik, onda nije isključeno da ga je iz daljine prepoznao kada je naišao.

— Tačno — složi se maršal. — Ali ipak mi je nešto neverovatno,

Zašto je ubica baš u pet sati ujutro stajao na prozoru i čekao čoveka koga, u stvari, nije mogao da očekuje? Da se nismo mi umešali u Nogelasu, Korneliju ne bi palo na pamet da napušta grad.

Obišli su kuću i sa druge strane pogledali u veliku prostoriju kroz jedan zastakljeni prozor. Sada su je mogli celu dobro videti.

— Ne smemo da se zadržavamo više ovde — reče čovek iz Misurija — da nas ne bi primetili ljudi iz onih koliba. Oni bi mogli da opomenu čoveka koga tražimo.

— Vi računate s tim da će on ponovo doći?

— To nije isključeno — odgovori Vajat slegnuvši ramenima.

Holidej najednom stade, gurnu crni „stetson“ na potiljak i zazvižda tiho:

— Šta mislite ako je i taj čovek bio u Nogalesu i iz njega odjahao pre nas i pre Kornelija? Bilo bi čak moguće da je on jedan od Korneljevih drugova, koji ga je iz nekog razloga uklonio.

Maršal klimnu glavom:

— To nije isključeno.

Tako su dva prijatelja iz Dodža ušli u trag ubici Kilbiju.

Kada su se okrenuli da pođu na trag istim putem, maršal najednom stade.

— Tamo levo, pored one nakrivljene kolibe, nešto se pomerilo — prošapta on, neprimetno pokrećući usne.

Oni podoše dalje, kao da ništa nisu primetili i kada su stigli u visini kolibe iznenada se odvojiše i potrčaše prema oronuloj daščari.

Vajat Erp je potrčao sa leve njezne strane, a Holidej sa desne.

— Dođite, maršale — viknu Holidej.

Kad se Vajat približi, opazi da ispred Džordžijanca stoji jedan čovek srednje visine. Bio je vrlo bleđ i izgledao bolestan. Imao je čekinjastu bradu i neobično mutne oči bez imalo sjaja. Izraz tog lica odavao je čoveka koji je poremetio pameću.

Njemu se nisu mogle odrediti godine. Mogao je da ima dvadeset, trideset, a možda i više. Bio je golglav a nosio je prljavu ispranu košulju bez rukava, odviše velike pantalone i pocepane čizme. U levoj ruci je držao jedan lonac.

— Ti ovde stanuješ? — upita ga maršal.

Čovek klimnu glavom i tupo se osmehnu.

— Da li stanuješ sam?

Čovek ponovo potvrdi glavom.

Najednom se iza Džordžijanca otvoriše vrata.

Holidej odskoči i u istom trenu imao je i oba revolvera u rukama. Bilo je neverovatno kako je čovek iz daleke Džordžije munjevito reagovao. Vajat nije znao gde pre da pogleda: da li u prijatelja koji se onako zadržavajuće brzo i elastično uklonio, ili u vrlo staru ženu koja se pojavila na odškrnutim vratima. Ona je bila visoka i mršava sa upalim licem. Držala je otvorena usta, u kojima nije bilo ni jednog jedinog zuba.

— Vi razgovarate sa mojim sinom? — upita stara kreštavim glasom.

— Da, misis...

— Ja sam Margaret Klanton.

Vajat Erp i Dok Holidej tek što

nisu uzviknuli, toliko je bilo njihovo iznenađenje.

— Klanton! — ponovi maršal smeteno.

— Da, Klanton. Mislim da ste vi Vajat Erp, zar ne? A on svakako Dok Holidej — stara ispruži mršav kažiprst u pravcu Džordžijanaca.

Prijatelji brzo izmenjaše poglede, a onda klimpuše glavom.

— Jeste li u srodstvu sa onim Klantonovima na ranču — upita maršal staricu.

— Daljem. Stari Nik je bio bratanac moga muža. Mi odavno stanujemo ovde. Dok je moj muž bio živ i naš Džordž bio ovde nije nam bilo loše. Oni su radili u rudniku. Ali kada je rad u rudniku srebra bio obustavljen radi učestalih nesreća i otkako je Džordž u brdima, otada živimo loše. A Flep, pogledajte mog sirotog Flepa!

Flep je stajao tu i tupo gledao u njih. Dlanom je udarao o dno lončića.

— Mi tražimo čoveka koji je spavao u stovarištu — reče Dok.

— Ja ga ne poznajem!

— Ali vi ste ga morali videti!

— Ne, nisam ga videla.

— Kilbi! Kilbi! Kilbi! Kilbi! — uzvikivao je maloumnik.

Džentlmen-kockar izvadi iz džepa novčanicu od pet dolara i pruži je ženi.

Starica ščepa novac i brzo ga spusti u džep od kecelje, a onda se obrati sinu:

— Skloni se s puta džentlmenima, Flep! Zar ne vidiš da im smetaš? Kako možeš da stojiš na putu tako finim ljudima...

Vajat je razmišljao o onome šta su doživeli.

— Šta je hteo da kaže kada je uzviknuo „Kilbi“?

Holidej slegnu ramenima:

Maršal i Dok su bili na tragu ubici, ali nisu znali kuda ih taj trag vodi.

Već je nastala noć kada su se njih dvojica vratili u hotel.

Neli Kešmen im je pošla u susret.

— Gde je mister Šort? — odmah upita maršal.

— Mister Šort! On je odavno izašao. Čekajte, ostavio je poruku na recepciji. Ona uze cedulju i pruži je maršalu.

On je razvi. — Šort piše da je u Orijental-salunu — saopšti Holideju i okrete se na peti.

— Vi već opet odlazite? — upita vlasnica hotela.

— Odmah ćemo se vratiti — doviknu maršal izlazeći.

Za šankom Orijental-saluna stajala su samo tri gosta. Vajat nije poznavao barmena. Za stolovima nije bilo gostiju.

— Gde je vlasnik saluna?

— U postelji je, maršale. Bolestan je.

— Gde je mogao da ode Luk? — pitao se glasno Holideja kada su izašli na ulicu.

Potražili su ga u Orijental-salunu i u Harperovom baru. Onda su otišli u Morisonov salun i najzad u Alhambra-bar.

— Možda je u Kristal Palasu — primeti maršal oklevajući.

— To ne verujem — odgovori Dok Holidej — ali ću ipak pogledati.

Vajat ga vide da izlazi iz Kristal Palasa i odmahuje glavom. Najednom stade. — Svemoguć! Sasvim sam zaboravi!

— Šta? — Vajat ga pogleda upitno.

— Zakazao sam večeru sa Laurom Higin u Kristal Palasu.

— Kakav ste vi džentlmen? Nečuveno! — Erp je vrteo glavom. — Kako ste mogli pustiti damu da čeka? — dodao je podsmešljivo.

Holidej je trljao bradu i gledao u lepu fasadu Grand hotela.

— Idem da joj se izvinim. Odmah ću se vratiti.

Holidej uđe u hotelski hol i čovek u recepciji se pokloni kada ga vide.

— U kojoj sobi je mis Higin?

— Broj sedam, Dok.

Holidej žurnim koracima pođe stepenicama na gornji sprat i zakuca na vrata sa velikim, mesinganim brojem 7.

— Ko je?

— Holidej.

Vrata su se odmah otvorila i Laura Higin pusti Doka da uđe u sobu. Ona se nasloni na zid, a njen pogled odluta nekud pored Holideja.

On skide šešir.

— Žao mi je, Laura, ali bio sam sprečen. Možda bismo mogli drugi put...

— Ni govora! — prasnula je žena i bacila na pod pudrijeru iz koje se prosu puder stvarajući ružičaste oblake u sobi. — Znam, zadržali su vas! Svakako Vajat Erp, jer vi kao neki ciganin morate da idete s njim okolo! Jer, verovatno, tražite neke bandite.

— Otkuda vi to znate? — upita Džordžijanac.

— Odakle znam? — nasmeja se žena podrugljivo. — Zato što se uvek isto ponavlja. Jer vi uvek sa njim gonite neke bandite. Koga da-

nas tražite? Milera, Džilberta, Hauarda, Donegana ili jednog od Klan-tonovih? Ali, čekajte samo, jednog dana će banditi smaknuti malog pomoćnika na očigled velikog maršala.

Holidej stavi šešir i pođe.

— Zbogom, Dok! — viknu žena. — Lepo pozdravite maršala i što se mene tiče možete i ono dugačko čudovište iz Teksasa.

Džodžijanac zastade na pragu i lagano se okrete:

— Gde je Luk Šort?

Laura Higin ga pogleda začuđeno.

— Otkud ja znam? Pitajte druge.

— Koga?

— Vaše prijatelje. Ja ne znam gde je. Šta me je briga za njega?

Dok Holidej joj priđe i pogleda je pravo u oči.

— Laura — gde je Luk Šort? — upita on još jednom. Govorio je tako tiho da se jedva čulo, pa ipak je svaka njegova reč prodrila do Laurinog srca. Morala je da upotrebi svu snagu volje da bi se oslobodila opčinjenosti koju je osećala gledajući Holideja u oči.

Ustuknula je jedan korak.

— Ja to ne znam, Dok.

— Sada idem, mis Higin — odgovori Holidej zvonkim glasom.

— Samo idite, Dok. Eno tamo preko stoji Vajat Erp. Vidim ga. Snažan je i blistav. Kada ga vidim takvog, dođe mi da otvorim fijoku i izvadim „deringer” i prvi put u životu opalim metak, ili bolje odmah dva. Šteta što to nije revolver sa šest metaka. Ja bih svih šest sasušila u njega. Pao bi mi teret sa srca kada bih ga videla mrtvog u

prašini, a pored njega njegovu prokletu zvezdu!

Posle ovih njenih reči nekoliko trenutaka vladala je tišina. Onda Džordžijanac upita poluglasno:

— Šta vi, u stvari, imate protiv Vajata Erpa?

— Šta imam protiv njega... — reče ona i ne završi jer je najednom postala svesna da stvarno ne zna šta ima protiv njega i zašto ga mrzi.

Da li ga uopšte mrzi? Šta je se on tiče? Šta joj je on našao učinio? Zar je nije, baš naprotiv, više puta izvlačio iz nezavidnih situacija?

Dok Holidej brzo spusti ruku na kvaku, ali još jednom upita:

— Znači, vi zaista ne znate gde se nalazi Luk Šort?

— Ne, to ne znam a i neću da znam. On me se tiče isto tako malo kao i Vajat Erp.

Dok Holidej joj priđe i stade iza nje.

— Hteo bih još jednom da se izvinim što sam izostao sa večere, Laura. To se uistinu nije namerno dogodilo!

— Da, da — reče ona ne okrećući se. Ukočeno je gledala maršala, koji je stajao na ivici trema preko puta i osmatrao ulicu. Najednom, ona opazi čoveka zvanog Kilbi.

— Pogledajte — reče ona tiho. — Kroz grad jure ovakvi tipovi. Eno ga iza maršalovih leđa. Zaklela bih se da je pobegao iz neke kaznionice. Kilbi! Da nisam...

Dok Holidej je zgrabi za ruku i privuče sebi.

Laura Higinis se uplašeno zagleda u njega.

— Šta ste rekli maločas? — upita on uzbuđeno.

— Ne znam na šta mislite — promuća ona.

— Kako ste nazvali čoveka?

— Kilbi.

Holidej povuče zavesu i pokaza omanjeg čoveka koji je upravo ulazio u Orijental-salun. — Je li ono Kilbi?

— Ja ne znam kako mu je pravo ime, ali ga zovu Kilbi...

Džordžijanac se brzo oprostio i izađe iz sobe.

Kad je izlazio iz hotela uhvati maršalov pogled i pokaza mu glavom na Orijental-salun.

Vajat se odmah okrete i uđe u salun.

Holidej nestade u dvorištu Orijental-saluna i tu na zadnja vrata uđe u kuću. On prođe hodnikom i otvori vrata na drugom kraju. Čoveka, koga je tražio, nigde nije bilo.

Holidej priđe Vajatu koji je stajao na ulazu i ukratko mu ispriča šta je doznao od Laure Higinis.

— Kilbi! — Maršal se zamisli. — Možda onaj Flep i nije tako lud.

On upita barmena da li je video tog čoveka.

Ovaj odmahnu glavom: — Ne, nisam.

Ostali gosti, koji su bili za šankom, takođe su odmahnuili glavom kada ih je upitao za Kilbija.

— Ni u dvorištu nije! — reče Holidej, ali ipak otrča i pretraži još jednom dvorište. Za to vreme Vajat Erp ode na gornji sprat da ga potraži.

Kada su se nakon deset minuta našli na tremu morali su da priznaju da je sve bilo bez uspeha.

— Meni se već mnogo toga dogodilo — promrmlja čovek iz Misu-

rija — ali ovako nešto još nije. Taj momak je sve neprijatniji.

— Nikako ne mogu da objasnim gde može da bude. Ušao je u Oriental-salon i nestao bez traga.

— Da, to je zaista čudno. Ali on ne zna da ga mi poznajemo, inače ne bi pored mene prošao. U svakom slučaju ne možemo se više baviti njime. Momak nam neće kidnuti. Sada moramo prvo da nađemo Luka. Hajdemo!

— Kuda idemo?

Maršal je bez odgovora krenuo dugim koracima.

Preko puta pekare debelog Žomerha bio je pansion Dženi Valer.

Bila je to dvospratnica, u kojoj je stanovalo desetak stalnih gostiju.

U zagušljivom hodniku sreli su jednu ženu sa kofom u ruci.

— Da li je mister Behan kod kuće? — upita maršal ženu.

Žena spusti kofu i skloni sa čela sedi pramen kose.

— Mister Behan? Da, mislim da je gore.

— U kojoj sobi stanuje?

— Treća vrata desno.

Vajat pođe uz stepenice, a Holidej ostade u hodniku.

Maršal je zakucao na vrata i šerif odmah izađe. Bio je u papučama i kućnom kaputu, a na nosu je imao naočare sa debelim staklima i niklenim okvirima.

Kada ga je Vajat ugledao, odmahnu rukom okrete se i vrati dole.

Dok Holidej ga pogleda iznenađeno:

— Šta se dogodilo?

— Ništa. Čim sam ga video bilo mi je dosta. Idemo!

Oni se vratiše u hotel Neli Kešmen. Vajat izvadi iz svog prtljaga

jedan revolver i gurnu ga u opasač.

Crnac Sam je već osedlao konje i čekao u dvorištu.

Vajat skoči u sedlo. Odmah za njim i Holidej. Izjahaše iz dvorišta i napustiše grad.

Pred njima je ležalo osamnaest milja puta.

Dok Holidej nije postavljao pitanja. On je mogao da pretpostavi kuda idu i brzo se uverio da se nije prevario.

Jahali su prema Klantonovom ranču.

Bila je jasna noć puna mesečine i oni su brzo napredovali na svojim hitrim konjima.

Kada su konačno iza sebe ostavili ozloglašeno kaktusovo polje, na horizontu su se pojavila svetla na ranču. To jest, samo u jednoj prostoriji je gorela svetlost, ali ona je prodirala napolje kroz dva prozora i videla se nadaleko.

U punom galopu ujahali su u veliko neograđeno dvorište.

Veliki crni mačor skoči elegantno preko stepenica, onda zastade i pogleda u dva čoveka.

Na ranču je vladala neprijatna tišina.

Ni u kući se ništa nije pomerało.

Jedna velika buljina proletela je iznad dvorišta.

Vajat je zavezao uzde oko jedne grede i pošao uz stepenice rančeve kuće.

On zakuca na vrata i ubrzo se pojavi jedna žena sede kose i uzanog, mršavog lica. Maršal uoči samo malo sličnosti između nje i njenih sinova: Isaka, Fineasa i Bilija.

— Dobro veče, misis Klanton. Da li mogu da govorim sa Ajkom?

Žena se malo povuče unazad da bi

svetlost iz sobe osvetlila lice čoveka koji je stajao pred njom.

— Vajat Erp!

Ona se osvrnu.

— Ajk? Ne znam da li je na ranču.

U to zagrme jedan medvedi glas iz velike prostorije:

— Ne pričaj mu laži, majko. On je siguran da sam ja ovde.

Odmah su se začuli rančerovi teški koraci.

Žena se izmače u stranu i na vratima se pojavi Ajk Klanton.

— Uđite, Vajat!

— Ne, nije potrebno. Imam da vam postavim samo jedno pitanje. U stvari, dva.

— Ima ih sigurno i više. Uđite!

Vajat preču ovaj ne baš najljubazniji poziv i upita:

— Je li Fin kod kuće?

— Ne.

— Ali jutros je bio ovde?

— Ne, ni jutros nije bio.

Maršal ga pogleda ispitivački. Da li ga ovaj čovek laže?

— Bili smo u Nogelasu, Ajk. Fin je sebi dozvolio da učini nešto vrlo rđavo.

— To se mene ne tiče!

— Možda, ali ja bih hteo sa njim da govorim.

— Rekao sam vam da nije ovde.

Vajat pređe levom nadlanicom preko brade.

— Da li znate gde je Luk Šort?

Ajk se namršti. Oči mu se smanjiše, a mišići na vilicama se zategoše.

U tom trenutku podseti on maršala na zastrašujućeg vođu bandita, kakav je bio onog vrelog dana kod Haderika. Tamo je on krasnog maršalovog vranca u besu ubio da bi onemogućio Vajata da ga goni. Pod-

setio ga je na mnoge burne scene u tombstonskoj ulici Alen, kada su se borili jedan protiv drugog. Najednom su mu pred oči izašli ubistveni trenuci. O.K. koralu, kada je Ajk Klanton usred najžešće borbe svima okrenuo leđa i otišao odande.

Rančer je promrmeljao kroz stisnute zube:

— Ne, pojma nemam gde je. U svakom slučaju ovde nije.

Vajat je stajao mirno pred rančerom. On postavi i drugo pitanje:

— Poznajete li čoveka po imenu Kilbi?

Ajk Klanton pogleda oštro maršala, onda podiže ramena i kruto raširi ruke:

— Mnogi ljudi se tako zovu. Ko je taj?

— Jedan momak srednjeg rasta, zdepast, ima brkove, svetlu kosu i oči, i bez revolvera je.

— Bez revolvera?

— Da, ima samo vinčesterku.

— Šta je sa njim?

— Izgleda da je on ubio Džefa Kornelija jutros u Tombstonu.

— Kornelija? Šerifa iz Nogalesa?

— začudi se Ajk Klanton.

Izgleda da on ništa nije znao o onome, što se dogodilo, iako je tog jutra bio na groblju.

Maršal ga je pažljivo pomatrao.

Da li se pretvara, ili uistinu ne zna ništa o Kornelijevoj smrti?

— Ja sam Hala i Eda strpao u zatvor. Ed je sakrio Kornelijevog konja kod Gundrama u pilani.

Ajk ne reče ništa.

— Da je Džoni Ringo u gradu u to ste se i samo mogli uveriti.

— Ja nemam nikakve veze sa njim.

— Da, to ste već rekli jutros.

Hteo sam još ranije da vas pitam, Ajk: jedna banda teroristi već dosta vremena ovaj kraj...

— Šta ja imam sa tim?

— To bih i ja hteo da znam.

Rančer gurnu duboko u džepove snažne, maljave ruke i progunda:

— Uđite unutra. Dokle ćemo ova-ko stajati? Ja imam negde dobru kapljicu, tojest, ako mi je nije popio Fin.

— To je on sigurno učinio — do-baci Dok Holidej, koji je još uvek stajao pored konja.

Izgleda da ga je Ajk tek tada pri-metio.

— A, doktor je takođe ovde! Ne, onda sasvim sigurno nemam viskija, jer ono čime Fin ispire gušu ne mogu da ponudim Doku...

— Kada sam se nedavno vraćao sa Šibelovog ranča, napala su me u kaktusovom polju vaša tri kauboja — prekide ga maršal.

— Obavešten sam o tome. Stona ste dobro udesili. On ću doživotno trpeti posledice toga.

— On znači nije mrtav — reče maršal odahnuvši. — Momci su imali na licu sive marama.

— To ne znam — odgovori ran-čer. — Ja verujem da sada mnoge propalice stavljaju na lice sive ma-rame i ostavljaju vešala u dvorišta drugih da...

Ovim je nekadašnji kraj Arizone rekao ono čega se maršal pribojavao. Čovek iz Misurija nije mogao da se oslobodi pozdrivosti.

Taj Isak Džozef Klanton, ovakav kako je sada jednostavan izgledao, nosio je u sebi nešto zagonetno i ne-prijatno. Šta je to bilo maršal nije znao.

On dodirnu šešir i okrete se da

pođe. Ali onda zastade i izvadi je-dan revolver iz opasača.

Ajk se ukoči.

Vajat odmahnu glavom i reče: — Ne, Ajk, nadam se da su konačno prošla vremena kada smo jedan pre-ma drugome stajali sa oružjem u ruci.

— A šta hoćete sa tom stvarčicom?

Maršal mu pruži revolver, okre-nut drškom napred.

Rančerove oči se raširiše. Prepo-znao ga je, jer je na dršci imao ugraviran krst. On ga brzo uze.

— Bilijev revolver! — ote mu se sa usana.

— Da.

— Kapo ste došli do njega?

— Našao sam ga u Kosta Riki.

— U Kosta Riki? — upita Ajk iznenađeno.

— Da, u Stilvelovoj sobi.

— Ta prokleta skitnica! On mi ga je ukrao.

— Gde ste držali oružje? — upita maršal.

— Visilo je ovde u dnevnoj sobi.

— Onda ga sigurno nije ukrao — začu se glas Dok Holideja. — Ko-liko znam Stilvela, on ne bi imao hrabrosti da to učini u vašoj kući.

— Kako je onda došao do oružja? — upita Ajk uzbuđeno.

Vajat je već odavno znao da je Ajku njegov brat Bili, koji je poginuo u okršaju na O.K. koralu, mnogo više značio nego što je to hteo da prizna, On nije dozvoljavao svom sedamnaestogodišnjem bratu da učestvuje u borbama. Često ga je vraćao kući kada bi došli do borbe u Tombstonu. Možda je tek Bilijeva smrt podstakla ga sagleda dokle ga je dovelo njegovo „pobunjeničtvo“.

Ajk Klanton sebe nikada nije

smatrao banditom i uvek se čuvao toga da ga obeleže kao prestupnika. „Ja sam pobunjenik — govorio je on. „Ja sam čovek koji neće da se potčinjava glupostima koje zovu zakon. Ja sam čovek slobode! Boriću se za slobodu ove zemlje!”

— Hteo bih da znam kako je ta lopuža došla do ovog revolvra — prasnua Ajk.

— Možda ga je Fin izgubio u partiji pokera sa Stilvelom — opet se umeša Holidej.

Ajk se smrknuo klimnu glavom:

— Da — reče tiho, gotovo za sebe.

— To, na žalost, nije isključeno.

Vajat se okrete, siđe u dvorište, uze uzde sa grede i vinu se u sedlo. To isto učinio i Dok Holidej.

Ajk Klanton je stajao na istom mestu kao okamenjen i zurio u revolver svog mrtvog brata.

Kada Vajat podiže dizgine, do nje ga dopre rančarov glas:

— Mnogo hvala za revolver, Vajat!

Dva prijatelja poteraše konje iz dvorišta.

U Tombstonu su ujahali prekriveni prašinom.

Crni Sam uze konje od kockara i maršal čim su stigli u dvorište Neli Kešmen.

— Da li se vratio Teksašanin? — upita čovek iz Misurija.

Crnac odmahnu glavom i zakoluta očima.

Vajat i Holidej odmah krenuše da traže Luka.

Vajat je išao od krčme do krčme, u mračne jazbine gde se skupljalo ološ, od koga su se plašili oni iz Alen i Fremont ulice.

Kad je ušao u bar Rozi Džindžers ona spusti glavu.

„Treba da mu kažem” prošlo joj je kroz glavu. „Moram sada da mu kažem!”

Ali nije imala snage da govori sa njim. Strah od onoga koji joj je pretio i koji ju je imao u rukama bio je suviše veliki. Pri tom je znala da joj veliki Vajat Erp može pomoći. Samo on je imao snage da je oslobodi neizdržive more.

Ubica joj je rekao da će ponovo doći te noći!

Vajat Erp priđe šanku i pita da li je Teksašin bio tu.

Rozi odmahnu glavom.

Vajat odmah izađe iz saluna. U sledećoj ulici naiđe na Holideja, koji je takođe tražio Šorta i zajedno se vratiše u ulicu Alen.

— Davo neka zna gde je on — progundā Holidej. — Tu nešto nije u redu. Ta grdosija nije mogla da nestane bez traga.

Čovek iz Misurija se najednom seti svog susreta sa Ringom. Možda pretnja, koju mu je dendi-revolveraš dobacio pred barom Rozi Džindžers, nije bila tek onako izgovorena?

Više nije imalo nikakvog smisla tražiti Teksašina po krčmama. Luk, kada je hteo da popije viski, odlazio je u Orijental-salun ili kod Harpera. Pošto nije bio ni na jednom od ta dva mesta mora da mu se nešto dogodilo.

— Treba da potražimo Ringa — izgovori maršal kroz zube.

Džordžijanac ga iznenađeno pogleda. — Ringa? Njega ne treba tražiti. Taj nalickani majmun se sigurno smestio u blizini Laure Higin. Šta hoćete od njega?

Vajat ponovi šta mu je Ringo doviknuo na ulici.

Holidej tiho zazvižda. — Hej, to je, ideja!

Uistinu nisu trebali da se raspituju gde je Ringo odseo. Ljudi kao on uvek su tražili samo najskuplji hotel. U Tombstonu je to bio Grand hotel.

Kad su dva prijatelje ušla u hol hotela, čelavi čovek na recepciji, koji imao noćnu službu i upravo čitao novine, trže se i ispusti novine. On bolje namesti naočare sa zlatnim okvirima i pokloni se.

— Vi tražite mis Higinis?

— Ne — odgovori maršal odsečno.

— Onda tražite Džoni Ringa?

— Tačno — reče Holidej brzo. — Koji broj?

— Jedanaest...

Vajat i Holidej su već bili na stepenicama. Dok je Džordžijanac ostao iza crvene zavese od somota, koja je visila na ulazu u hodnik, maršal je produžio do sobe broj jedanaest. On zakuca i Ringo odmah otvori.

— Erp! — zakrešta on. — Šta hoćete?

Bio je pijan. Oči su mu sjajile, a čelo bilo orošeno bezbrojnim kapljicama znoja. On je bio od onih ljudi koji su voleli da isprazne jednu i više boca viskija. Njemu je to bilo potrebno. Kad je večerom odlazio na partiju pokera, morao je prethodno da popije više čaša viskija da bi „bio u formi“ kako je on to nazivao.

— Šta hoćete, Erp? Ja nemam vremena. Vidite da se spremam. Idema da radim.

Vajat gurne Ringa u sobu i osvrte se po njoj.

— Šta tražite ovde? — upita revolveraš uznemireno.

— Ge je Luk Šort?

— Luk Šort?

Ringo je bio majstor za pretvaranje. Na njemu se ništa nije moglo primetiti. On podiže visoko ramena i ponovo ih spusti, raširivši ruke. — Odakle to da znam? Šta me je briga za Luka Šorta? Ja sa takvim ljudima nemam nikakvog posla.

— Ne govorite tim tonom, Ringo! Ako utvrdim da imate neku vezu sa njegovim nestankom, loše ćete se provesti!

Maršal izađe i zalupi vratima.

*
* *

Behan je izašao iz kancelarije, a Luk Šort je ponovo legao i odmah zaspao. Poslednjih nekoliko dana i noći bili su vrlo naporni, tako da mu je dobro došao ovaj prinudni odmor.

Spavao je sve dok ga nije iz sna trglala dreka jednog pijanca na ulici. Luk sede, prođe rukom kroz kosu, natuče šešir i podiže se.

— Prokletstvo! Sada mi je dosta ovoga! — progundča on, dođe do rešetaka i svojim ogromnim šakama počeo da ih drmusa.

— Čekajte, lopuže! Časna reč, čika Luk će biti za pet minuta napolju. — On počeo tiho da zvižduće. Sagnu se i zavuče dva prsta u mali džep na sarama, odakle izvuče dva metka. Izbuši ih i gurnu u bravu. Onda kresnu šibicu i baci se brzo na pod. Meci su eksplodirali i razneli bravu uz težak, potmuo prasak, koji se čuo i na ulici.

Div skoči, jurnu u kancelariju, uze svoj opasač i opasa ga. Kad je hteo da izađe na ulicu, utvrdi da je lukavi Behan zaključao vrata.

Teksašin zavrte glavom i glasno

se nasmeja. Udalji se od vrata nekoliko koraka, uze zalet i svom snagom se baci na njih. Vrata se sa treskom razbiše i Šort izlete zajedno sa njima na trem.

Nekoliko prolaznika odskočiše od straha. Div se podiže i grohotom nasmeja.

— To je bila mala predstava. Šale mora biti, ljudi. — On odgurnu u stranu tri mlada čoveka na stepenicama i siđe na ulicu.

— No, čekaj Ringo, sada ćemo se nas dvojica obračunati.

U Kristal Palasu vladalo je dobro raspoloženje. Svi stolovi su bili zauzeti, a oko šanka se tiskalo mnogo gostiju. Iza portirnice videla se kockarnica ispunjena oblacima dima.

Za najvećim stolom sedela je Laura Higinis. Ona je briljantnom igrom dobila sto sedamdeset pet dolara. Jedan od njenih partnera, čovek sede kose i bledega lica, podiže se i uz izviđenje udalji.

Tek što je ovaj otišao, kada se na naslon slobodne stolice spusti jedna ruka tamne kože.

Laura podiže pogled i ugleda revolveraša Lari Lemona.

— Tako, a sada ćemo uzeti devojci novac. Srce, odmah nastavljamo partiju. — On ne sačeka da se ostali partneri saglase, spusti se na stolicu i ne skidajući pogled sa Laure dodade: — Pa delite već jednom ja čekam!

Žena ustade. Oči joj ljutito sevuše. — Ja ne igram sa vama — reče ona odlučno.

Kao da ga je neko ubo, čovek skoči sa stolice. — Tako, ti nećeš da igraš sa mnom? — procedi on kroz zube. — Znaš li uopšte ko sam ja?

— Nemam nimalo želje vas da poznajem, mister Lemon.

— A, vidim da me znaš! To treba nešto da ti znači, šećeru.

— Pustite me na miru.

— Sada ćeš sesti i igrati sa mnom — prosikta besno revolveraš.

Niko od prisutnih se nije umešao u njihov razgovor niti se usudio da zaštititi ženu.

Laura uze svoj novac, stavi ga u tašnu i htede da se udalji.

Lemon nasrnu na nju, zgrabi je za ruku i okrete. — Ti ostaješ ovde, golubice. Hoćemo da vidimo da li će lova ostati kod tebe.

Bandit je gurnu tako bezobzirno na stolicu da je jedan od prisutnih počeo da gunda. Lemon se okrete:

— Da li neko hoće nešto od mene?

Nastao je tajac, koji prekide naglo otvaranje vrata, tako da se krila sa treskom udarila o ragastov.

Luk uđe u salun.

Gorostas prelete pogledom po prostoriji i otkri čoveka koga je tražio. On odgurnu nekolicinu u stranu i pođe dugačkim koracima kroz krčmu. Šort zastade na ulazu u igračnicu.

— Lemon!

Revolveraš iz Santa Fea samo pogleda preko ramena i vide veliki beli šešir Teksašanina. Okamenjenog lica on se okrete polako.

— Gle, gle, pa to je opet džinovska beba — podsmehnu se on.

Na Šortovom licu pojavi se opaki smeh. U tri skoka približi se banditu, zgrabi ga za kragnu i podiže nekoliko inča od poda.

— Šta sada misliš, Lemone? Zar nisi računao sa našim ponovnim viđenjem?

— Pustite me čoveče — vikao je

revolveraš pokušavajući da se dočepa do svog revolvera.

Luk Šort ga pusti na pod i snažno udari po liću tako da se ovaj okrenuo oko sebe. Kada je opet bio licem u lice sa banditom, raspali mu šamar po drugom obrazu i ovaj se okrete na drugu stranu.

Lemon spusti ruke na futrole ali one su bile prazne.

Teksašanin mu je munjevitom brzinom na vreme izvukao oba revolvera, a onda ga šćepao za kragnu i počeo da vuče. Pred šankom pokuša bandit jos jednom da suprotstavi Teksašaninu. Baci se napred, da ne bude na dohvat dugim rukama Luka Šorta.

Ali nije imao sreće. Njegov protivnik je bio suviše jak i vešt. Luk ga još jednom ošamari i bandit pade na zemlju. Tada ga kao džak odvuče do vrata.

— Tako, dečko, sada ću te smestiti tamo gde sam ja do sada bio. Posle ću ti dovesti i druge, da ti ne bude dosadno.

U tom trenutku na ulazu se pojavio Hikok, Kramer i Džems Sirli Bil, a iza njih ogroman riđ mladić koji je takođe pripadao Ringovoj bandi. Bio je visok sedam i po stopa i imao ogromna ramena, majmunske ruke i medvedju snagu. Zvao se Teri Plikat.

Džems Sirli Bil se odmah okrete njemu: — Hej, Teri, stigli smo u pravi čas. Sredi ovog momka. Ne boj se što je toliki, on je kao od kartona. Napravi iverje od njega!

Teksašanin je stajao držeći Lemo-na za kragnu. Njegove zelene oči su sevale.

— S puta! — zagrme on.

Ali banditi ne pomakoše.

Riđi Plikat pođe polako napred, gegajući se. Po svakom njegovom pokretu videlo se ne samo da raspolaže ogromnom snagom, nego i da ume i da je koristi.

Luk Šort nije smeo da izgubi nijednu sekundu. Odgurnu Lemo-na prema Plikatu. Ali Plikat se nije dao zbuniti. On odskoči u stranu i u skoku ispruži ruku prema Šortovoj glavi. Ali nije računao sa ogromnom dužinom Šortove ruke.

Luk Šort ga zaustavi snažnim udarcem desnice u bradu. Teri Plikat se zatetura, ali se ponovo baci napre. Sirli Bil vide da će bolje biti ako se i on umeša u borbu. On pritrča Teksašaninu uz prodirući uzgorostaš je stajao raširenih nogu i gledao ih.

— Ol rajt — zagrme on. — Biće iverja!

Strahovit kroše levicom pogodi Sirli Bila u glavu i podiže ga u vis. Ali Plikat je već bio tu. Šort ga iz poluokreta zakači i on odlete unazad. Plikat ponovo navalio, praćen Hikokom, ali ga dočeka strašan aperkat super-čoveka i Teri odlete unazad pravo na Kramera. Hikok se ne zadržava na vreme, Luk ga zakači levom rukom i on odlete unazad prema vratima. Kad vide da je i Kramer navalio na Teksašina, on ponovo poleti napred. Ova dva čoveka više nisu bili protivnici Luku Šortu. Kramera je pogodio u rebra da je odleteo kroz vrata na trem, a u sledećem trenutku nađe se tamo i Hikok.

— Prokletsvo! — dreknu gorostaš. — Sada sam se zaista naljutio!

Niko nije mogao da zamisli da ovaj čovek može tako munjevito da pokreće svoje snažne ruke. Hikoka

je tako zakačio levicom, da se on okreće oko sebe nekoliko puta, izlete kroz vrata i sruši se pored Kramera. Lemona, koji je na Šorta navalio sa leđa, podiže sa obe ruke u vis, prebaci ga preko sebe i izbaci napolje.

Kad se Teks pojavio na vratima, navališe na njega ljudi koji su očigledno pripadali Ringovoj „gardi“.

— Sad će tek biti iverja, momci! — dobaci im gromko Luk Šort, zgrabi prvog, podiže ga i baci iza njega. Trećeg počisti sa trema udarcem pesnice.

Vajat Erp i Dok Holidej izađoše iz Grand hotela baš u trenutku kada je preko puta iz Kristal Palasa izleteo Hikok i tresnuo na trem. Kad se odmah za njim to dogodilo i Lemonu, Dok Holidej primeti:

— Nije potrebno da dalje tražimo. Luk Šort je ovde!

Oni potrčaše preko ulice i kad kreolac Rodrigo Partilez podiže revolver da udari Luka Šorta, odjeknu tup udarac pesnice čoveka iz Misurija, koji Rodriga odbaci na zid.

Luk Šort, koji se upravo okrenuo onoj dvojici sa leve strane, oseti da mu sa leđa više ne pretila opasnost. On zgrabi tu dvojicu i gurnu na ulicu.

— Helo, maršale! — uzviknu. — Imate li nešto u planu? Samo jedan trenutak, da počistim trem i eto i mene!

Laura Higinis je posmatrala šta se događa na tremu. Najednom je raširila oči.

Levo od trema stajao je čovek sa puškom spuštenom pored sebe.

Kilbi!

Laura odgurnu vrata, istrča na trem i pozva Džordžijanca, koji je

upravo izbacio jednog čoveka sa trema.

— Dok! — Ona podiže levu ruku u pravcu bandita, ali kasno.

Kilbi je opazio Lauru. On munjevito podiže pušku i pucanj odjeknu preko trema Kristal Palasa.

Laura Higinis se zatetura i Vajat Erp je prihvati. Dok Holidej pomože maršalu da ženu odvede do zida i tu spusti. Onda kleče i nagnu se nad nju.

Vajat Erp se diže i opazi kako Teks nestaje iza trema.

Luk Šort zastade na uglu kod Majerove radnje.

— Jeste li ga videli? — doviknu Vajat.

— Ne, ali pucanj je došao sa leve strane ulaza. Tamo leži i puška!

— Puška?! — ponovi tiho maršal. — Dorbro, vratimo se, Luk. Ostani pored Doka i žene.

— O! rajt. — Šort se okrene i pođe natrag. Za to vreme svi banditi izuzev Teri Plikata su nestali. On je tek tada hteo da se udalji. Teksašin ga zgrabi za ramena i prodrma.

— Dolazi ovamo, riđi, ja imam još jedan posao za tebe. Hajde!

Teksašin uhvati Lauru ispod ramena, a Plikat je morao da je uhvati za noge. Tako su je uneli u Kristal Palas.

Vajat Erp nije mogao da čuje korače begunca, jer je bila velika galama na ulazu u krčmu.

Sa svim svojim iskustvom i spretnošću potražio je sva dvorišta u okolini. Ali posle sat i po morao je da odustane od daljeg traganja.

Kilbi je pobeo!

KRAJ

**SVAKOG
1, 10. i 20.
U
MESECU**

CRTANI ROMANI

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

**SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og
U MESECU NOVA SVESKA!**

64 STRANE - 2 DINARA!

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik: SVETOZAR TOMIĆ. Kreacija i izbor: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata: na 3 meseca 18 dinara, na 6 meseci 36 dinara, na jednu godinu 72 dinara. Za inostranstvo cene su dvostruke. Uplatu vršiti na tekući račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajat Erpa“.

1. april 1971.